NAŘÍZENÍ KOMISE V PŘENESENÉ PRAVOMOCI (EU) 2017/390

ze dne 11. listopadu 2016,

kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014, pokud jde o regulační technické normy pro určité obezřetnostní požadavky na centrální depozitáře cenných papírů a určené úvěrové instituce poskytující bankovní doplňkové služby

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014 ze dne 23. července 2014 o zlepšení vypořádání obchodů s cennými papíry v Evropské unii a centrálních depozitářích cenných papírů a o změně směrnic 98/26/ES a 2014/65/EU a nařízení (EU) č. 236/2012 ([1]), a zejména na čl. 47 odst. 3 třetí pododstavec, čl. 54 odst. 8 třetí pododstavec a čl. 59 odst. 5 třetí pododstavec uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Nařízení (EU) č. 909/2014 stanoví obezřetnostní požadavky na centrální depozitáře cenných papírů, jimiž se snaží zajistit, aby jejich situace byla bezpečná a stabilní a aby depozitáři trvale splňovali kapitálové požadavky. Takové kapitálové požadavky zaručují, že je centrální depozitář soustavně adekvátně kapitalizován vůči rizikům, jimž je vystaven, a že v případě potřeby dokáže provést řádné ukončení nebo restrukturalizaci svých činností.

(2) Vzhledem k tomu, že ustanovení nařízení (EU) č. 909/2014 o úvěrových rizicích a rizicích likvidity, která se týkají centrálních depozitářů a určených úvěrových institucí, výslovně vyžadují, aby vnitřní pravidla a postupy těmto depozitářům a institucím umožňovaly sledovat, měřit a řídit expozice a potřeby likvidity nejen ve vztahu k jednotlivým účastníkům, ale také ve vztahu k účastníkům, kteří patří do téže skupiny a jsou protistranami centrálního depozitáře, měla by se uvedená ustanovení vztahovat na skupiny podniků tvořené mateřským podnikem a jeho dceřinými podniky.

(3) Pro účely tohoto nařízení byla zohledněna relevantní doporučení Zásad pro infrastruktury finančních trhů vydaných Výborem pro platební a vypořádací systémy a Mezinárodní organizací komisí pro cenné papíry („zásady CPSS-IOSCO“) ([2]). Rovněž bylo zohledněno zacházení s kapitálem úvěrových institucí podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ([3]) vzhledem k tomu, že centrální depozitáři jsou do určité míry vystaveni rizikům, která jsou podobná rizikům, jež vznikají úvěrovým institucím.

(4) Je vhodné, aby definice kapitálu v tomto nařízení odrážela definici kapitálu, která je stanovena v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ([4]) (EMIR). Taková definice je ve vztahu k regulačním požadavkům nejvhodnější, neboť definice kapitálu v nařízení (EU) č. 648/2012 byla specificky určena pro tržní infrastruktury. Centrální depozitáři, kteří mají povolení poskytovat doplňkové bankovní služby podle nařízení (EU) č. 909/2014, musejí splňovat kapitálové požadavky podle tohoto nařízení a současně kapitálové požadavky podle nařízení (EU) č. 575/2013. Kapitálové požadavky stanovené v nařízení (EU) č. 575/2013 musejí splnit pomocí nástrojů, které splňují podmínky uvedeného nařízení. Aby se zabránilo střetu či zdvojování požadavků

([1]) Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 1.
([2]) Zásady pro infrastruktury finančních trhů, Výbor pro platební a vypořádací systémy – Banka pro mezinárodní platby a technický výbor Mezinárodní organizace komisí pro cenné papíry, duben 2012.
([3]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).
([4]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1).

a zohlednila se skutečnost, že metodiky, které se používají k výpočtu dodatečného kapitálového požadavku pro centrální depozitáře podle nařízení (EU) č. 909/2014, jsou úzce provázány s metodikami, které jsou stanoveny v nařízení (EU) č. 575/2013, mělo by být centrálním depozitářům, kteří poskytují bankovní doplňkové služby, povoleno splnit dodatečné kapitálové požadavky tohoto nařízení pomocí stejných nástrojů, které splňují požadavky stanovené buď v nařízení (EU) č. 575/2013, nebo nařízení (EU) č. 909/2014.

(5) Aby se zaručilo, že v případě, že je to požadováno, je centrální depozitář schopen zorganizovat restrukturalizaci vlastních činností nebo jejich řádné ukončení, měl by centrální depozitář držet kapitál s nerozděleným ziskem a rezervními fondy, které soustavně stačí k tomu, aby mohl nést provozní výdaje po dobu, během níž je schopen reorganizovat své nejdůležitější operace včetně rekapitalizace, výměny vedení, přepracování podnikatelských strategií, přepracování struktury nákladů nebo poplatků nebo restrukturalizace služeb, které poskytuje. Vzhledem k tomu, že během ukončení nebo restrukturalizace činností centrální depozitář nadále potřebuje provádět své obvyklé operace, a dokonce i přesto, že skutečné výdaje během ukončení nebo restrukturalizace operací centrálního depozitáře mohou být kvůli nákladům na restrukturalizaci nebo ukončení výrazně vyšší než hrubé roční provozní výdaje, měly by se pro vhodný odhad skutečných výdajů během likvidace nebo restrukturalizace operací centrálního depozitáře použít hrubé roční provozní výdaje, které slouží jako referenční standard pro výpočet požadovaného kapitálu.

(6) Podobně jako v čl. 36 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 575/2013, který vyžaduje, aby instituce od položek kmenového kapitálu tier 1 odečítaly ztráty běžného účetního roku, by i v tomto nařízení měla být uznána úloha čistého příjmu při krytí či absorbování rizik, která vyplývají z nepříznivých změn v podmínkách pro podnikání. Proto musejí být tyto ztráty pokryty z kapitálu pouze v případech, kdy čistý příjem nestačí k pokrytí ztrát, které vznikly v důsledku krystalizace podnikatelského rizika. Zváženy by měly být také očekávané údaje za běžný rok, na jejichž základě se mají zohlednit nové okolnosti, pokud nejsou k dispozici údaje za rok předchozí, např. v případě nově zřízených centrálních depozitářů. V souladu s podobnými ustanoveními nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 152/2013 ([1]) by se od centrálních depozitářů mělo vyžadovat, aby drželi minimální obezřetnostní částku kapitálu proti podnikatelskému riziku, aby se zaručil minimální obezřetnostní přístup.

(7) V souladu se zásadami CPSS-IOSCO lze od hrubých provozních nákladů použitých k výpočtu kapitálových požadavků odečíst náklady na odpisy a amortizaci hmotných a nehmotných aktiv. Jelikož tyto náklady nevytvářejí skutečné peněžní toky, které je třeba podpořit kapitálem, měla by se tato možnost odečtení vztahovat na kapitálové požadavky k podnikatelskému riziku a na požadavky týkající se likvidace a restrukturalizace.

(8) Jelikož doba, která je nutná k řádnému ukončení či restrukturalizaci, přísně závisí na službách, které daný centrální depozitář poskytuje, a na tržním prostředí, v němž působí, zejména na tom, zda je možné, aby se jiný centrální depozitář ujal části nebo všech jeho služeb, počet měsíců nutných k restrukturalizaci jeho činností nebo k jejich ukončení by měl vycházet z vlastního odhadu centrálního depozitáře. Tato doba by však neměla být kratší než minimální počet měsíců, který je požadován k restrukturalizaci a ukončení v článku 47 nařízení (EU) č. 909/2014, aby se zaručila obezřetná úroveň kapitálových požadavků.

(9) Centrální depozitář by měl koncipovat scénáře pro restrukturalizaci svých činností nebo jejich ukončení, a to tak, aby byly přizpůsobeny jeho obchodnímu modelu. Aby však bylo dosaženo harmonizovaného uplatňování požadavků na restrukturalizaci či ukončení činností v Unii a aby se zaručilo, že jsou plněny obezřetnostní požadavky, měla by se volnost při koncipování takovýchto scénářů omezit pomocí řádně definovaných kritérií.

(10) Relevantním referenčním standardem pro účely stanovení kapitálových požadavků na centrální depozitáře je nařízení (EU) č. 575/2013. Aby se zaručila soudržnost s uvedeným nařízením, metodiky výpočtu provozního rizika stanovené v tomto nařízení by rovněž měly být chápány tak, že se pro účely tohoto nařízení vztahují na právní rizika.

(11) Dojde-li k selhání při úschově cenných papírů jménem účastníka, takovéto selhání by se projevilo buď ve formě nákladů účastníka, nebo nákladů centrálního depozitáře, který by čelil právním nárokům. Z toho důvodu zohledňují riziko plynoucí z úschovy již pravidla pro výpočet regulatorního kapitálu pro operační riziko. Ze stejných důvodů by riziko plynoucí z úschovy cenných papírů držených prostřednictvím propojení s jiným

([1]) Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 152/2013 ze dne 19. prosince 2012, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012, pokud jde o regulační technické normy pro kapitálové požadavky na ústřední protistrany (Úř. věst. L 52, 23.2.2013, s. 37).

centrálním depozitářem nemělo podléhat žádnému dodatečnému regulatornímu kapitálovému požadavku, ale mělo by být považováno za součást regulatorního kapitálu pro operační riziko. Obdobně by riziko plynoucí z úschovy, jemuž čelí centrální depozitář u vlastních aktiv v držení banky provádějící úschovu nebo jiných centrálních depozitářů, nemělo být počítáno dvakrát a neměl by být požadován žádný dodatečný regulatorní kapitál.

(12) Centrální depozitář může také čelit investičním rizikům, pokud jde o aktiva, která vlastní, nebo o investice, které provádí za využití kolaterálu, vkladů účastníků, úvěrů účastníků nebo jakékoli jiné expozice v rámci povolených bankovních doplňkových služeb. Investiční riziko je riziko ztráty, jemuž centrální depozitář čelí, když investuje vlastní zdroje nebo zdroje účastníků, např. kolaterál. Ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ([1]), nařízení (EU) č. 575/2013 a nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 152/2013 jsou vhodným referenčním standardem pro účely stanovení kapitálových požadavků k pokrytí úvěrového rizika, úvěrového rizika protistrany a tržních rizik, která mohou vyplynout z investic centrálního depozitáře.

(13) Vzhledem k povaze činností centrálních depozitářů přijímá centrální depozitář podnikatelské riziko vyvolané případnými změnami obecných obchodních podmínek, u nichž je pravděpodobné, že zhorší jeho finanční situaci v důsledku poklesu jeho příjmů nebo zvýšení jeho výdajů, což má za následek ztrátu, která musí být hrazena z jeho kapitálu. Vzhledem k tomu, že úroveň podnikatelského rizika je ve vysoké míře závislá na individuální situaci každého centrálního depozitáře a může být způsobena různými faktory, měly by kapitálové požadavky stanovené tímto nařízením vycházet z vlastního odhadu centrálního depozitáře a metodika, kterou centrální depozitář k takovému odhadu využívá, by měla být úměrná rozsahu a složitosti činností centrálního depozitáře. Centrální depozitář by měl vytvořit vlastní odhad kapitálu požadovaného ke krytí podnikatelského rizika v rámci souboru stresových scénářů, aby byla pokryta rizika, která dosud nejsou zachycena metodikou používanou pro operační riziko. Aby se zaručila obezřetná úroveň kapitálových požadavků pro podnikatelské riziko v případě, že se provádí výpočet na základě vlastních scénářů, měla by být stanovena minimální úroveň kapitálu ve formě obezřetnostního dolního prahu. Minimální úroveň kapitálu požadovaného k podnikatelskému riziku by měla být sladěna s obdobnými požadavky pro jiné tržní infrastruktury v souvisejících aktech Unie, např. v nařízení Komise v přenesené pravomoci o kapitálových požadavcích na ústřední protistrany.

(14) Dodatečný kapitálový požadavek pro rizika týkající se bankovních doplňkových služeb by měl krýt veškerá rizika, která se týkají poskytování vnitrodenních úvěrů účastníkům či jiným uživatelům centrálního depozitáře. Pokud úvěrové expozice přes noc či delší vyplývají z poskytování vnitrodenního úvěru, měla by se odpovídající rizika měřit a řešit za použití metodik, které jsou již stanoveny v části třetí hlavě II kapitole 2 nařízení (EU) č. 575/2013 pro standardizovaný přístup a v kapitole 3 uvedeného nařízení pro přístup založený na interním ratingu (IRB), jelikož uvedené nařízení stanoví obezřetnostní pravidla pro měření úvěrového rizika, které vyplývá z úvěrových expozic přes noc či delších. Vnitrodenní úvěrová rizika však vyžadují zvláštní zacházení, neboť metodika jejich měření není výslovně stanovena v nařízení (EU) č. 575/2013 ani v jiných použitelných právních předpisech Unie. Proto by metodika, která se zabývá konkrétně vnitrodenním úvěrovým rizikem, měla být dostatečně citlivá vůči riziku, aby se zohlednila kvalita kolaterálu, hodnocení úvěrové kvality účastníků a skutečné pozorované vnitrodenní expozice. Současně by metodika měla skýtat skutečné pobídky pro poskytovatele bankovních doplňkových služeb včetně pobídek ke shromažďování kolaterálu nejvyšší kvality a k výběru důvěryhodných protistran. Ačkoli jsou poskytovatelé bankovních doplňkových služeb povinni řádně posoudit a otestovat úroveň a hodnotu kolaterálu a snížení hodnoty, metodika použitá k určení dodatečného kapitálového požadavku pro vnitrodenní úvěrové riziko by nicméně měla zohledňovat a zajišťovat dostatek kapitálu pro případ, kdy náhlý pokles hodnoty kolaterálu přesáhne odhady a vede k částečně nezajištěným zbytkovým úvěrovým expozicím.

(15) Výpočet kapitálového požadavku pro rizika, která vyplývají z poskytování bankovních doplňkových služeb, vyžaduje, aby byly zohledněny dosavadní informace o vnitrodenních úvěrových expozicích. Aby tedy bylo možné takový kapitálový požadavek vypočítat, subjekty, které poskytují bankovní doplňkové služby uživatelům služeb centrálního depozitáře v souladu s čl. 54 odst. 2 nařízení (EU) č. 909/2014 („centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb"), by měly alespoň jeden rok zaznamenávat údaje o svých vnitrodenních úvěrových expozicích. Jinak nejsou schopny určit relevantní expozice, na jejichž základě se výpočet provádí. V důsledku toho by se od centrálních depozitářů – poskytovatelů bankovních služeb nemělo vyžadovat, aby splnili požadavek na kapitál odpovídající tomuto specifickému kapitálovému požadavku dříve, než dokážou shromáždit veškeré informace nutné k vypočtení požadavku.

([1]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

(16) Ustanovení čl. 54 odst. 8 nařízení (EU) č. 909/2014 vyžaduje, aby byla vypracována pravidla k určení dodatečného kapitálového požadavku uvedeného v čl. 54 odst. 3 písm. d) a čl. 54 odst. 4 písm. e) uvedeného nařízení. Kromě toho článek 54 uvedeného nařízení vyžaduje, aby dodatečný požadavek odrážel vnitrodenní úvěrové riziko, které vyplývá z činností podle oddílu C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014, a zejména z poskytování vnitrodenních úvěrů účastníkům vypořádacího systému nebo jiným uživatelům služeb centrálních depozitářů. Proto by vnitrodenní expozice vůči úvěrovému riziku měla zahrnovat také ztrátu, jíž by centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb čelil, pokud by účastník s výpůjčkou selhal.

(17) Ustanovení čl. 59 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014, které se týká úvěrového rizika centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, vyžaduje, aby byl shromážděn „vysoce likvidní kolaterál s minimálním úvěrovým a tržním rizikem“. Ustanovení čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014, které se týká rizika likvidity centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, vyžaduje, aby byly k dispozici „způsobilé likvidní zdroje“. Jedním z takovýchto způsobilých likvidních zdrojů je „vysoce likvidní kolaterál“. I když je pochopitelné, že terminologie použitá v každém z obou případů se různí kvůli odlišné povaze souvisejících rizik a tomu, že pojmy odpovídají různým koncepcím úvěrového rizika a rizika likvidity v nařízení, obě terminologie se týkají podobně vysoké kvality poskytovatelů nebo aktiv. Proto by bylo vhodné vyžadovat, aby byly předtím, než lze kolaterál nebo zdroj likvidity ve formě kolaterálu kvalifikovat jako patřící do kategorie „vysoce likvidního kolaterálu s minimálním úvěrovým a tržním rizikem“ nebo kategorie „způsobilých likvidních zdrojů“, splněny stejné podmínky.

(18) Ustanovení čl. 59 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014 vyžaduje, aby centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přijímal k řízení příslušného úvěrového rizika vysoce likvidní kolaterál s minimálním úvěrovým a tržním rizikem. Stejné ustanovení umožňuje, aby byly za určitých situací použity i jiné druhy zajištění než vysoce likvidní kolaterál s minimálním úvěrovým a tržním rizikem, pokud se uplatní přiměřené snížení hodnoty. Aby se tato možnost usnadnila, měla by být stanovena jasná hierarchie kvality kolaterálu, aby se rozlišilo, jaký kolaterál by měl být přijatelný za účelem plného pokrytí expozic vůči úvěrovému riziku, jaký kolaterál je přijatelný jako zdroj likvidity a jaký kolaterál, třebaže zůstává přijatelný pro zmírnění úvěrového rizika, vyžaduje způsobilé likvidní zdroje. Poskytovatelům kolaterálu by nic nemělo bránit v tom, aby volně nahrazovali kolaterál v závislosti na dostupnosti svých zdrojů nebo strategiích řízení aktiv a pasiv. Mělo by být povoleno používat k nahrazení kolaterálu běžné praktiky, např. spoléhání se na zástavní účty účastníků v případech, kdy účastník uložil kolaterál na své zástavní účty s cílem plně pokrýt jakoukoli úvěrovou expozici, přičemž však musí být sledována kvalita a likvidita kolaterálu a kolaterál musí splňovat požadavky tohoto nařízení. V rámci takovýchto ujednání o zástavních účtech ukládá účastník kolaterál na své zástavní účty s cílem plně pokrýt jakoukoli úvěrovou expozici. Kromě toho by měl centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přijímat kolaterál s ohledem na stanovenou hierarchii, avšak v nezbytných případech smí po selhání účastníka převést přijatý kolaterál do likvidní podoby co nejúčinnějším způsobem. Z obezřetnostního hlediska by však měl být centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen průběžně sledovat dostupnost kolaterálu, jeho kvalitu a likviditu, aby plně pokryl úvěrové expozice. Rovněž by měl mít zavedena ujednání s účastníky s výpůjčkou, aby se zaručilo, že jsou neustále plněny veškeré požadavky týkající se kolaterálu podle tohoto nařízení.

(19) Pro účely měření vnitrodenního úvěrového rizika by měl být centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen předvídat maximální expozice pro daný den. K tomu by nemělo být zapotřebí předvídat přesný počet, ale měly by být určeny tendence těchto vnitrodenních expozic. To je dále podpořeno také odkazem na „očekávané maximální expozice“ v normách Basilejského výboru pro bankovní dohled ([1]).

(20) Hlava II části třetí nařízení (EU) č. 575/2013 stanoví rizikové váhy, které se mají uplatňovat na úvěrové expozice vůči Evropské centrální bance a jiným osvobozeným subjektům. Při měření úvěrového rizika pro regulační účely jsou takovéto rizikové váhy obecně považovány za nejlepší dostupný referenční standard. Proto lze tutéž metodiku uplatnit i na vnitrodenní úvěrové expozice. Aby se však zaručila koncepční spolehlivost uvedeného přístupu, je třeba provést určitou opravu, a to zejména při provádění výpočtů za použití rámce úvěrového rizika v části třetí hlavě II kapitole 2 nařízení (EU) č. 575/2013 pro standardizovaný přístup a kapitole 3 uvedeného nařízení pro přístup IRB by vnitrodenní expozice měly být považovány za expozice ke konci dne, jelikož takový je předpoklad uvedeného nařízení.

([1]) Basilejský výbor – normy pro bankovní dohled, „Sledovací nástroje pro řízení vnitrodenní likvidity“, duben 2013.

(21) V souladu s čl. 59 odst. 5 nařízení (EU) č. 909/2014, který obsahuje výslovný odkaz na čl. 46 odst. 3 nařízení (EU) č. 648/2012, by bankovní záruky nebo akreditivy měly být ve vhodných případech sladěny se zásadami CPSS-IOSCO a měly by splňovat obdobné požadavky, jako jsou požadavky stanovené v nařízení (EU) č. 648/2012. Ty zahrnují požadavek, aby bankovní záruky a akreditivy byly ručiteli plně zajištěny. Aby se zaručila účinnost vypořádání obchodů s cennými papíry v Unii, je však vhodné, aby v případě, že jsou bankovní záruky nebo akreditivy použity ve vztahu k úvěrovým expozicím, které mohou vzniknout z interoperabilních propojení centrálních depozitářů, bylo možné vzít v úvahu vhodná alternativní opatření ke zmírnění rizik, pokud zajišťují rovnocennou úroveň ochrany jako ustanovení nařízení (EU) č. 648/2012 nebo úroveň vyšší. Toto zvláštní zacházení by se mělo vztahovat pouze na bankovní záruky nebo akreditivy, které chrání interoperabilní propojení centrálních depozitářů, a mělo by se týkat výhradně úvěrové expozice mezi dvěma propojenými centrálními depozitáři. Jelikož bankovní záruka nebo akreditiv chrání centrální depozitáře, kteří nejsou v selhání, před úvěrovými ztrátami, měly by se potřeby likvidity centrálních depozitářů, kteří nejsou v selhání, také řešit buď prostřednictvím včasného vypořádání povinnosti ručitelů, nebo alternativně držením způsobilých likvidních zdrojů.

(22) Ustanovení čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014 vyžaduje, aby centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb zmírňovali rizika likvidity pomocí způsobilých likvidních zdrojů v každé měně. V důsledku toho nelze ke splnění požadavků stanovených v uvedeném článku použít likvidní zdroje, které způsobilé nejsou. Nic však nebrání tomu, aby byly nezpůsobilé likvidní zdroje, např. měnové swapy, používány k řízení denní likvidity jako doplněk způsobilých likvidních zdrojů. Tento přístup je rovněž v souladu s mezinárodními normami, které se odrážejí v zásadách CPSS-IOSCO. Nezpůsobilé likvidní zdroje by proto měly být za tímto účelem měřeny a sledovány.

(23) Rizika likvidity mohou vzniknout u jakékoli bankovní doplňkové služby poskytované centrálním depozitářem. Z toho důvodu by měl řídicí rámec pro rizika likvidity určovat rizika, která vznikají při různých bankovních doplňkových službách včetně půjčování cenných papírů, a měl by podle potřeby vymezovat jejich řízení.

(24) Aby byly pokryty veškeré potřeby likvidity včetně vnitrodenních potřeb likvidity, které centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb má, měl by rámec pro řízení rizika likvidity centrálního depozitáře zaručovat, že jsou závazky týkající se plateb a vypořádání včetně vnitrodenních závazků plněny, jakmile nastane doba jejich splatnosti, a to ve všech vypořádacích měnách vypořádacího systému, který centrální depozitář provozuje.

(25) Vzhledem k tomu, že všechna rizika likvidity kromě rizik vnitrodenních jsou již pokryta směrnicí 2013/36/EU a nařízením (EU) č. 575/2013, mělo by se toto nařízení soustředit na vnitrodenní rizika.

(26) Vzhledem k tomu, že centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb představují systémově důležité tržní infrastruktury, je nanejvýš důležité zaručit, aby řídili svá úvěrová rizika a rizika likvidity konzervativním způsobem. Proto by jim mělo být povoleno, aby účastníkům s výpůjčkou v průběhu poskytování doplňkových bankovních služeb uvedených v nařízení (EU) č. 909/2014 udělovali pouze nezávazné úvěrové linky.

(27) Aby se zaručilo, že jsou postupy řízení rizik centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb dostatečně spolehlivé i za nepříznivých podmínek, měly by být zátěžové testy jeho likvidních finančních zdrojů důsledné a zaměřené do budoucnosti. Ze stejného důvodu by testy měly zohledňovat škálu krajních, ale možných scénářů a měly by být prováděny pro každou významnou měnu, kterou centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb nabízí, s ohledem na možné selhání jedné z předjednaných dohod o financování. Scénáře by měly obsahovat selhání dvou největších účastníků centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb v dané měně, neměly by však být na tato dvě selhání omezeny. To je nutné, aby se stanovilo pravidlo, které je na jedné straně obezřetné, neboť zohledňuje skutečnost, že také jiní účastníci než ten největší jsou schopni vytvořit riziko likvidity, a na druhé straně je také úměrné cíli, neboť nezohledňuje ostatní účastníky, kteří představují menší potenciál tvorby rizika likvidity.

(28) Ustanovení čl. 59 odst. 4 písm. c) nařízení (EU) č. 909/2014 vyžaduje, aby centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb zajistili dostatečné likvidní zdroje ve všech významných měnách na základě širokého spektra různých stresových scénářů. Pravidla, která vymezují rámce a nástroje pro řízení rizika v rámci stresových scénářů, by měla předepisovat metodiku pro určení měn, které jsou významné pro řízení rizika likvidity. Určení významných měn by mělo vycházet z kritérií významnosti, opírat se o určenou čistou kumulativní likviditní expozici a být založeno na údajích shromážděných během dlouhé a řádně vymezené doby. Aby se navíc v Unii

zachoval soudržný regulační rámec, nejvýznamnější měny Unie určené podle nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/392 ([1]) na základě článku 12 nařízení (EU) č. 909/2014 by měly být standardně zahrnuty jako významné měny.

(29) Shromáždění dostatečných údajů k určení všech ostatních měn kromě nejvýznamnějších měn v Unii vyžaduje, aby uplynula určitá minimální doba, a to od data, kdy bylo centrálnímu depozitáři – poskytovateli bankovních služeb uděleno povolení, až do konce dané doby. Proto by v prvním roce poté, co bylo centrálním depozitářům – poskytovatelům bankovních služeb uděleno povolení podle nového regulačního rámce stanoveného nařízením (EU) č. 909/2014, pro ty centrální depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, kteří již poskytovali doplňkové bankovní služby k datu, kdy vstoupily v platnost technické normy uvedené v článku 69 nařízení (EU) č. 909/2014, mělo být povoleno využití alternativních metod k určení všech ostatních měn kromě nejvýznamnějších měn v Unii. Toto přechodné opatření by nemělo mít vliv na samotný požadavek, aby centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb zajistili dostatečné likvidní zdroje, ale pouze na určení těch měn, na něž se vztahují zátěžové testy pro účely řízení likvidity.

(30) Ustanovení čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014 vyžaduje, aby centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb měli zavedeny předjednané a vysoce spolehlivé dohody o financování, aby zaručili, že lze kolaterál poskytnutý zákazníkem, který selhal, převést na hotovost i za mimořádných, ale možných tržních podmínek. Totéž nařízení vyžaduje, aby centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zmírňoval vnitrodenní rizika pomocí vysoce likvidního kolaterálu s minimálním úvěrovým a tržním rizikem. Vzhledem k tomu, že likvidita musí být okamžitě k dispozici, by měl být centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen uspokojit potřebu likvidity v rámci téhož dne. Vzhledem k tomu, že centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb mohou provozovat svoji činnost v několika časových pásmech, mělo by se ustanovení o převedení kolaterálu na hotovost prostřednictvím předjednaných dohod o financování v rámci téhož dne uplatňovat s ohledem na otevírací dobu místních platebních systémů každé individuální měny, na kterou se vztahuje.

(31) Ustanovení tohoto nařízení jsou úzce provázána, neboť se všechna zabývají obezřetnostními požadavky na centrální depozitáře cenných papírů. Aby se zajistil soulad mezi uvedenými ustanoveními, která by měla vstoupit v platnost současně, a osobám, na něž se tyto povinnosti vztahují, se usnadnil komplexní pohled a jednoduchý přístup k nim, je vhodné zařadit všechny regulační technické normy vyžadované nařízením (EU) č. 909/2014 do jediného nařízení.

(32) Toto nařízení vychází z návrhů regulačních technických norem, které Komisi předložil Evropský orgán pro bankovnictví.

(33) Evropský orgán pro bankovnictví před předložením návrhů technických norem, z nichž toto nařízení vychází, úzce spolupracoval s Evropským systémem centrálních bank (ESCB) a s Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy. Rovněž uskutečnil otevřené veřejné konzultace k návrhům regulačních technických norem, z nichž toto nařízení vychází, analyzoval potenciální související náklady a přínosy a požádal o stanovisko skupinu subjektů působících v bankovnictví zřízenou podle článku 37 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ([2]),

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

HLAVA I

KAPITÁLOVÉ POŽADAVKY NA VŠECHNY CENTRÁLNÍ DEPOZITÁŘE CENNÝCH PAPÍRŮ UVEDENÉ V ČLÁNKU 47 NAŘÍZENÍ (EU) Č. 909/2014

Článek 1

Přehled požadavků týkajících se kapitálu centrálního depozitáře

1. Pro účely čl. 47 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014 centrální depozitář cenných papírů neustále drží společně s nerozděleným ziskem a rezervními fondy částku kapitálu, která je stanovena v článku 3 tohoto nařízení.

([1]) Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/392 ze dne 11. listopadu 2016, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014, pokud jde o regulační technické normy v oblasti povolování, dohledu a provozních požadavků kladených na centrální depozitáře cenných papírů (viz strana 48 v tomto čísle Úředního věstníku).

([2]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnictví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Kapitálové požadavky uvedené v článku 3 se plní pomocí kapitálových nástrojů, které splňují podmínky stanovené v článku 2 tohoto nařízení.

Článek 2

Podmínky týkající se kapitálových nástrojů

1. Pro účely článku 1 disponuje centrální depozitář kapitálovými nástroji, které splňují všechny tyto podmínky:

a) představují upsaný kapitál ve smyslu článku 22 směrnice Rady 86/635/EHS ([1]);

b) byly splaceny, a to včetně souvisejícího emisního ážia;

c) plně absorbují ztráty v běžných situacích;

d) v případě úpadku či likvidace se řadí za všechny ostatní pohledávky v rámci insolvenčních opatření nebo podle použitelného insolvenčního práva.

2. Kromě kapitálových nástrojů, které splňují podmínky v odstavci 1, smí centrální depozitář, jemuž bylo v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014 povoleno poskytovat bankovní doplňkové služby, používat ke splnění požadavků článku 1 kapitálové nástroje, které:

a) splňují podmínky odstavce 1;

b) představují „kapitálové nástroje“ definované v čl. 4 odst. 1 bodě 119 nařízení (EU) č. 575/2013;

c) podléhají ustanovením nařízení (EU) č. 575/2013.

Článek 3

Úroveň kapitálových požadavků na centrálního depozitáře

1. Centrální depozitář drží spolu s nerozděleným ziskem a rezervními fondy kapitál, který musí trvale dosahovat alespoň součtu:

a) kapitálových požadavků na centrálního depozitáře k operačnímu a právnímu riziku a riziku plynoucímu z úschovy, která jsou uvedena v čl. 47 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, vypočtených v souladu s článkem 4;

b) kapitálových požadavků na centrálního depozitáře k investičnímu riziku, které je uvedeno v čl. 47 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, vypočtených v souladu s článkem 5;

c) kapitálových požadavků na centrálního depozitáře k podnikatelskému riziku, které je uvedeno v čl. 47 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, vypočtených v souladu s článkem 6;

d) kapitálových požadavků na centrálního depozitáře pro ukončení nebo restrukturalizaci jeho činností, jak je uvedeno v čl. 47 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 909/2014, vypočtených v souladu s článkem 7.

2. Centrální depozitář má zavedeny postupy k určení všech zdrojů rizik uvedených v odstavci 1.

Článek 4

Úroveň kapitálových požadavků k operačnímu a právnímu riziku a riziku plynoucímu z úschovy

1. Centrální depozitář, jemuž bylo v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014 uděleno povolení k poskytování bankovních doplňkových služeb a který má povolení k tomu, aby používal pokročilé přístupy k měření uvedené v článcích 321 až 324 nařízení (EU) č. 575/2013, vypočte své kapitálové požadavky k operačnímu a právnímu riziku a riziku plynoucímu z úschovy v souladu s články 231 až 234 nařízení (EU) č. 575/2013.

([1]) Směrnice Rady 86/635/EHS ze dne 8. prosince 1986 o ročních účetních závěrkách a konsolidovaných účetních závěrkách bank a ostatních finančních institucí (Úř. věst. L 372, 31.12.1986, s. 1).

2. Centrální depozitář, jemuž bylo v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014 uděleno povolení k poskytování bankovních doplňkových služeb a který používá standardizovaný přístup k operačnímu riziku uvedený v článcích 317 až 320 nařízení (EU) č. 575/2013, vypočte své kapitálové požadavky k operačnímu a právnímu riziku a riziku plynoucímu z úschovy v souladu s ustanoveními uvedeného nařízení, která se vztahují na standardizovaný přístup k operačnímu riziku uvedený v článcích 317 až 320 uvedeného nařízení.

3. Centrální depozitář, který splňuje kteroukoli z následujících podmínek, vypočítá své kapitálové požadavky k operačnímu a právnímu riziku a riziku plynoucímu z úschovy v souladu ustanoveními o přístupu základního ukazatele, který je uveden v článcích 315 a 316 nařízení (EU) č. 575/2013:

a) centrální depozitář, jemuž nebylo uděleno povolení v souladu s čl. 54 odst. 2 nařízení (EU) č. 909/2014;

b) centrální depozitář, jemuž bylo uděleno povolení v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, ale který nemá povolení k tomu, aby používal pokročilý přístup k měření uvedený v článcích 321 až 324 nařízení (EU) č. 575/2013;

c) centrální depozitář, jemuž bylo uděleno povolení v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, ale který nemá povolení k tomu, aby používal standardizovaný přístup uvedený v článcích 317 až 320 nařízení (EU) č. 575/2013.

Článek 5

Úroveň kapitálových požadavků k investičnímu riziku

1. Centrální depozitář vypočítá své kapitálové požadavky k investičnímu riziku jako součet:

a) 8 % objemů rizikově vážených expozic centrálního depozitáře v souvislosti s oběma těmito riziky:

   i) úvěrovým rizikem podle odstavce 2;

   ii) úvěrovým rizikem protistrany podle odstavce 3;

b) kapitálových požadavků na centrálního depozitáře k tržnímu riziku v souladu s odstavci 4 a 5.

2. Pro výpočet objemů rizikově vážených expozic centrálního depozitáře pro úvěrové riziko platí následující:

a) pokud centrálnímu depozitáři nebylo uděleno povolení k poskytování doplňkových bankovních služeb v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, uplatní centrální depozitář standardizovaný přístup k úvěrovému riziku uvedený v článcích 107 až 141 nařízení (EU) č. 575/2013 v kombinaci s články 192 až 241 uvedeného nařízení o zmírňování úvěrového rizika;

b) pokud centrálnímu depozitáři bylo v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014 uděleno povolení k poskytování doplňkových bankovních služeb, ale nemá povolení k tomu, aby používal přístup založený na interním ratingu (přístup IRB) stanovený v článcích 142 až 191 nařízení (EU) č. 575/2013, uplatní centrální depozitář standardizovaný přístup k úvěrovému riziku stanovený v článcích 107 až 141 nařízení (EU) č. 575/2013 v kombinaci s ustanoveními o zmírňování úvěrového rizika v článcích 192 až 241 nařízení (EU) č. 575/2013;

c) pokud centrálnímu depozitáři bylo v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014 uděleno povolení k poskytování doplňkových bankovních služeb a má povolení používat přístup IRB, uplatní centrální depozitář přístup IRB k úvěrovému riziku stanovený v článcích 142 až 191 nařízení (EU) č. 575/2013 v kombinaci s ustanoveními o zmírňování úvěrového rizika v článcích 192 až 241 nařízení (EU) č. 575/2013.

3. Pro výpočet objemů rizikově vážených expozic centrálního depozitáře pro úvěrové riziko protistrany uplatní centrální depozitář obě tyto metody:

a) jednu z metod stanovených v článcích 271 až 282 nařízení (EU) č. 575/2013;

b) komplexní metodu finančního kolaterálu s uplatněním koeficientu volatility stanovenou v článcích 220 až 227 nařízení (EU) č. 575/2013.

4. Centrální depozitář, který splňuje kteroukoli z následujících podmínek, vypočítá své kapitálové požadavky k tržnímu riziku v souladu ustanoveními článků 102 až 106 a 325 až 361 nařízení (EU) č. 575/2013, a to rovněž využitím výjimky pro malá obchodní portfolia stanovené v článku 94 uvedeného nařízení:

a) centrální depozitář, jemuž nebylo uděleno povolení v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014;

b) centrální depozitář, jemuž bylo uděleno povolení v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014, ale nemá povolení k použití interních modelů k výpočtu kapitálových požadavků k tržnímu riziku.

5. Centrální depozitář, jemuž bylo uděleno povolení v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 909/2014 a má povolení k použití interních modelů k výpočtu kapitálových požadavků k tržnímu riziku, vypočte své kapitálové požadavky k tržnímu riziku v souladu s články 102 až 106 a 362 až 376 nařízení (EU) č. 575/2013.

Článek 6

Kapitálové požadavky k podnikatelskému riziku

1. Kapitálové požadavky k podnikatelskému riziku centrálního depozitáře odpovídají vyšší z následujících hodnot:

a) odhadu vyplývajícímu z uplatnění odstavce 2, od nějž se odečte nejnižší z následujících hodnot:

   i) čistý příjem po zdanění za poslední auditované účetní období;

   ii) očekávaný čistý příjem po zdanění za běžné účetní období;

   iii) očekávaný čistý příjem po zdanění za právě uplynulé účetní období, za které dosud nejsou k dispozici výsledky auditu;

b) 25 % ročních hrubých provozních výdajů centrálního depozitáře uvedených v odstavci 3.

2. Pro účely odst. 1 písm. a) centrální depozitář provede všechny tyto kroky:

a) odhadne kapitál nezbytný k pokrytí ztrát vyplývajících z podnikatelského rizika v rámci rozumně předvídatelných nepříznivých scénářů, které jsou relevantní pro jeho podnikatelský model;

b) zdokumentuje předpoklady a metodiky použité k odhadu očekávaných ztrát uvedených v písmeni a);

c) alespoň jednou za rok přezkoumá a aktualizuje scénáře uvedené v písmeni a).

3. Při výpočtu ročních hrubých provozních výdajů centrálního depozitáře platí následující:

a) roční hrubé provozní výdaje centrálního depozitáře sestávají alespoň z:

   i) celkových výdajů za zaměstnance včetně mezd, výplat, odměn a sociálních nákladů;

   ii) celkových administrativních výdajů a zejména výdajů na marketing a reprezentaci;

   iii) výdajů na pojištění;

   iv) jiných výdajů na zaměstnance a cestovného;

   v) výdajů na nemovitosti;

   vi) výdajů na podporu IT;

   vii) výdajů na telekomunikace;

   viii) výdajů na poštovné a přenos dat;

   ix) výdajů na externí poradenské služby;

   x) výdajů spojených s odpisy a amortizací hmotných a nehmotných aktiv;

   xi) znehodnocení a zcizení stálých aktiv;

b) roční hrubé provozní výdaje centrálního depozitáře se určí v souladu s jedním z následujících standardů:

i) s mezinárodními standardy finančního výkaznictví (IFRS) přijatými podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 ([1]);

ii) se směrnicemi Rady 78/660/EHS ([2]), 83/349/EHS ([3]) a 86/635/EHS;

iii) s obecně přijímanými účetními zásadami třetí země, které byly určeny jako rovnocenné standardům IFRS v souladu s nařízením Komise (ES) č. 1569/2007 ([4]), nebo účetními standardy třetí země, jejichž použití je povoleno v souladu s článkem 4 uvedeného nařízení;

c) centrální depozitář může od ročních hrubých provozních výdajů odečíst výdaje na odpisy a amortizaci hmotných a nehmotných aktiv;

d) centrální depozitář použije nejnovější auditované informace ze své roční účetní závěrky;

e) pokud centrální depozitář provozuje své podnikání méně než jeden rok od data, kdy zahájil svou činnost, uplatní hrubé provozní výdaje předpokládané v jeho obchodním plánu.

Článek 7

Kapitálové požadavky pro případ ukončení nebo restrukturalizace činnosti

Centrální depozitář vypočte své kapitálové požadavky pro případ ukončení nebo restrukturalizace činností uplatněním následujících kroků v daném sledu:

a) odhadne dobu nutnou k ukončení či restrukturalizaci v rámci všech stresových scénářů uvedených v příloze, a to v souladu s plánem uvedeným v čl. 47 odst. 2 nařízení (EU) č. 909/2014;

b) vydělí roční hrubé provozní výdaje centrálního depozitáře, které byly určeny v souladu s čl. 6 odst. 3, dvanácti („měsíční hrubé provozní výdaje“);

c) vynásobí měsíční hrubé provozní výdaje uvedené v písmeni b) delším z následujících období:

i) dobou uvedenou v písmeni a);

ii) šesti měsíci.

HLAVA II

KAPITÁLOVÝ POŽADAVEK NA CENTRÁLNÍ DEPOZITÁŘE S POVOLENÍM POSKYTOVAT BANKOVNÍ DOPLŇKOVÉ SLUŽBY A NA URČENÉ ÚVĚROVÉ INSTITUCE UVEDENÉ V ČLÁNKU 54 NAŘÍZENÍ (EU) Č. 909/2014

Článek 8

Kapitálový požadavek vyplývající z poskytování vnitrodenního úvěru

1. Pro účely výpočtu dodatečného kapitálového požadavku vyplývajícího z poskytování vnitrodenních úvěrů, jak stanoví čl. 54 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014 a čl. 54 odst. 4 písm. e) uvedeného nařízení, provede centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb následující kroky v daném sledu:

a) vypočítá průměr pěti nejvyšších vnitrodenních úvěrových expozic za poslední kalendářní rok („maximální expozice“), které vyplývají z poskytování služeb stanovených v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014;

([1]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 ze dne 19. července 2002 o uplatňování mezinárodních účetních standardů (Úř. věst. L 243, 11.9.2002, s. 1).

([2]) Čtvrtá směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978, založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o ročních účetních závěrkách některých forem společností (Úř. věst. L 222, 14.8.1978, s. 11).

([3]) Sedmá směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983, založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o konsolidovaných účetních závěrkách (Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1).

([4]) Nařízení Komise (ES) č. 1569/2007 ze dne 21. prosince 2007, kterým se zavádí mechanismus pro určení rovnocennosti účetních standardů používaných emitenty cenných papírů ze třetích zemí v souladu se směrnicemi Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES a 2004/109/ES (Úř. věst. L 340, 22.12.2007, s. 66).

b) uplatní snížení hodnoty na veškerý kolaterál shromážděný ve vztahu k maximálním expozicím a předpokládá, že po uplatnění snížení hodnoty v souladu s články 222 až 227 nařízení (EU) č. 575/2013 ztratí kolaterál 5 % své tržní hodnoty;

c) vypočítá průměr kapitálových požadavků ve vztahu k maximálním expozicím vypočteným v souladu s odstavcem 2, přičemž tyto expozice považuje za expozice ke konci dne („kapitálový požadavek“).

2. Pro výpočet kapitálového požadavku uvedeného v odstavci 1 použijí instituce jeden z těchto přístupů:

a) standardizovaný přístup k úvěrovému riziku uvedený v článcích 107 až 141 nařízení (EU) č. 575/2013, pokud nemají povolení použít přístup IRB;

b) přístup IRB a požadavky článků 142 až 191 nařízení (EU) č. 575/2013, pokud mají povolení použít přístup IRB.

3. Pokud instituce uplatní standardizovaný přístup k úvěrovému riziku v souladu s odst. 2 písm. a), částka každé z pěti maximálních expozic uvedených v odst. 1 písm. a) se pro účely odst. 1 písm. b) považuje za hodnotu expozice ve smyslu článku 111 nařízení (EU) č. 575/2013. Rovněž se uplatní požadavky části třetí hlavy II kapitoly 4 nařízení (EU) č. 575/2013, které se týkají článku 111 uvedeného nařízení.

4. Pokud instituce uplatní přístup IRB k úvěrovému riziku v souladu s odst. 2 písm. b), nesplacená částka každé z pěti maximálních expozic uvedených v odst. 1 písm. a) se pro účely odst. 1 písm. b) považuje za hodnotu expozice ve smyslu článku 166 nařízení (EU) č. 575/2013. Rovněž se uplatní požadavky části třetí hlavy II kapitoly 4 nařízení (EU) č. 575/2013, které se týkají článku 166 uvedeného nařízení.

5. Kapitálové požadavky tohoto článku se uplatňují po dobu dvanácti měsíců poté, co bylo obdrženo povolení k poskytování bankovních doplňkových služeb podle článku 55 nařízení (EU) č. 909/2014.

HLAVA III

OBEZŘETNOSTNÍ POŽADAVKY VZTAHUJÍCÍ SE NA ÚVĚROVÉ INSTITUCE NEBO CENTRÁLNÍ DEPOZITÁŘE, JIMŽ BYLO UDĚLENO POVOLENÍ POSKYTOVAT BANKOVNÍ DOPLŇKOVÉ SLUŽBY, UVEDENÉ V ČLÁNKU 59 NAŘÍZENÍ (EU) Č. 909/2014

KAPITOLA I

KOLATERÁL A JINÉ SROVNATELNÉ FINANČNÍ ZDROJE PRO ÚVĚROVÉ RIZIKO A RIZIKO LIKVIDITY

Článek 9

Obecná pravidla pro kolaterál a jiné srovnatelné finanční zdroje

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb splňuje tyto podmínky ohledně kolaterálu:

a) jasně odlišuje kolaterál od jiných cenných papírů účastníka s výpůjčkou;

b) přijímá kolaterál, který splňuje podmínky článku 10, nebo jiné druhy kolaterálu, které splňují podmínky článku 11, a to podle této hierarchie:

   i) nejprve přijme jako kolaterál výhradně všechny cenné papíry na účtu účastníka s výpůjčkou, které splňují požadavky článku 10;

   ii) za druhé přijme jako kolaterál výhradně všechny cenné papíry na účtu účastníka s výpůjčkou, které splňují požadavky stanovené v čl. 11 odst. 1;

iii) na závěr přijme jako kolaterál všechny cenné papíry na účtu účastníka s výpůjčkou, které splňují požadavky stanovené v čl. 11 odst. 2, a to v mezích dostupných způsobilých likvidních zdrojů uvedených v článku 34 s cílem splnit požadavek na minimální likvidní zdroje uvedený v čl. 35 odst. 3;

c) alespoň denně sleduje úvěrovou kvalitu, tržní likviditu a cenovou volatilitu u každého cenného papíru, který přijal jako kolaterál, a oceňuje jej v souladu s článkem 12;

d) upřesní metodiky týkající se snížení hodnoty uplatněného na hodnotu kolaterálu v souladu s článkem 13;

e) zaručí, že kolaterál zůstane v souladu s článkem 14 dostatečně diverzifikovaný, aby bylo možné převést jej do likvidní podoby ve lhůtách uvedených v článcích 10 a 11, aniž by to mělo významný tržní dopad.

2. Kolaterál poskytují protistrany v rámci dohody o finančním zajištění s poskytnutím jistoty definované v čl. 2 odst. 1 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES [1] nebo v rámci dohody o finančním zajištění s převedením vlastnického práva, která je definována v čl. 2 odst. 1 písm. b) uvedené směrnice.

3. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb splňuje podmínky článků 15 a 16, pokud jde o jiné srovnatelné finanční zdroje.

Článek 10

Kolaterál pro účely čl. 59 odst. 3 písm. d) a čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014

1. Aby bylo možné považovat kolaterál za kolaterál nejvyšší kvality pro účely čl. 59 odst. 3 písm. d) a čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014, sestává z dluhových nástrojů, které splňují všechny tyto podmínky:

a) jsou emitovány nebo je za ně výslovně poskytnuta záruka jedním z těchto subjektů:

i) vládou;

ii) centrální bankou;

iii) jednou z mezinárodních rozvojových bank uvedených v článku 117 nařízení (EU) č. 575/2013;

iv) Evropským nástrojem finanční stability nebo Evropským mechanismem stability;

b) centrální depozitář může na základě vlastního interního posouzení provedeného za využití definované a objektivní metodiky, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska a zohledňuje riziko konkrétní země, v níž je emitent usazen, prokázat, že mají nízké úvěrové a tržní riziko;

c) jsou denominovány v měně, jejíž rizika je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen řídit;

d) jsou volně převoditelné bez jakéhokoli právního omezení nebo nároků třetí strany, které by narušily jejich převedení do likvidní podoby;

e) splňují jeden z těchto požadavků:

i) existuje pro ně aktivní trh pro přímý prodej nebo repo trh s různorodou skupinou kupujících a prodávajících, a to i za krizových podmínek, a centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb na něj má spolehlivý přístup;

ii) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb je může převést do likvidní podoby na základě předjednané a vysoce spolehlivé dohody o financování uvedené v čl. 59 odst. 4 písm. e) nařízení (EU) č. 909/2014 a upřesněné v článku 38 tohoto nařízení;

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění (Úř. věst. L 168, 27.6.2002, s. 43).

f) o těchto dluhových nástrojích jsou alespoň denně zveřejňovány spolehlivé cenové údaje;

g) jsou ihned k dispozici a směnitelné na hotovost tentýž den.

2. Aby bylo možné pro účely čl. 59 odst. 3 písm. d) a čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014 považovat kolaterál za kolaterál nižší kvality, než je kvalita uvedená v odstavci 1, sestává z převoditelných cenných papírů a nástrojů peněžního trhu, které splňují všechny tyto podmínky:

a) finanční nástroje byly vydány emitentem, který má na základě odpovídajícího interního hodnocení provedeného centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb, k němuž se využije definovaná a objektivní metodika, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska a zohledňuje riziko vyplývající z usazení emitenta v konkrétní zemi, nízké úvěrové riziko;

b) finanční nástroje mají na základě odpovídajícího interního hodnocení provedeného centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb, k němuž se využije definovaná a objektivní metodika, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska, nízké tržní riziko;

c) jsou denominovány v měně, jejíž rizika je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen řídit;

d) jsou volně převoditelné a bez jakéhokoli právního omezení nebo nároků třetí strany, které by narušily jejich převedení do likvidní podoby;

e) splňují jeden z těchto požadavků:

   i) existuje pro ně aktivní trh pro přímý prodej nebo repo trh s různorodou skupinou kupujících a prodávajících, a centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb může prokázat svůj spolehlivý přístup na tento trh, a to i za krizových podmínek;

   ii) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb je může převést do likvidní podoby na základě předjednané a vysoce spolehlivé dohody o financování uvedené v čl. 59 odst. 4 písm. e) nařízení (EU) č. 909/2014 a upřesněné v článku 38 tohoto nařízení;

f) jsou převoditelné do likvidní podoby tentýž den;

g) cenové údaje o těchto nástrojích je veřejně dostupné téměř v reálném čase;

h) nejsou emitovány některým z těchto subjektů:

   i) účastníkem, který poskytuje zajištění, nebo subjektem, který je součástí stejné skupiny jako účastník, s výjimkou případu krytého dluhopisu a pouze v případě, že aktiva kryjící tento dluhopis jsou náležitě oddělena na základě spolehlivého právního rámce a splňují požadavky stanovené v tomto článku;

   ii) centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb nebo subjektem, který je součástí téže skupiny jako tento depozitář –poskytovatel;

   iii) subjektem, jehož obchodní činnost zahrnuje poskytování služeb, jež jsou zásadní pro fungování centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, pokud tímto subjektem není centrální banka v Unii nebo centrální banka, která emituje měnu, ve které má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb expozice;

i) nepodléhají významnému riziku pozitivní korelace ve smyslu článku 291 nařízení (EU) č. 575/2013.

Článek 11

Jiný kolaterál

1. Jiné druhy kolaterálu, které centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb používá, představují finanční nástroje, jež splňují všechny tyto podmínky:

a) jsou volně převoditelné bez jakéhokoli právního omezení nebo nároků třetí strany, které by narušily jejich převedení do likvidní podoby;

b) jsou způsobilé u centrální banky v Unii, u níž má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přístup k pravidelnému, nepříležitostnému úvěru („rutinní úvěr“);

c) jsou denominovány v měně, jejíž riziko je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen řídit;

d) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb má předjednanou dohodu o financování s některou z důvěryhodných finančních institucí uvedenou v čl. 59 odst. 4 písm. e) nařízení (EU) č. 909/2014 a upřesněnou v článku 38 tohoto nařízení, která zajišťuje převedení těchto nástrojů na hotovost tentýž den.

2. Pro účely čl. 59 odst. 3 písm. c) nařízení (EU) č. 909/2014 může centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb použít jiný druh kolaterálu, který je tvořen finančními nástroji, jež splňují tyto podmínky:

a) jsou volně převoditelné bez jakéhokoli právního omezení nebo nároků třetí strany, které by narušily jejich převedení do likvidní podoby;

b) jsou denominovány v měně, jejíž riziko je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen řídit;

c) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb má toto obojí:

i) předjednanou dohodu o financování v souladu s čl. 59 odst. 4 písm. e) nařízení (EU) č. 909/2014 a upřesněnou v článku 38 tohoto nařízení, aby bylo možné převést tyto nástroje do likvidní podoby do pěti obchodních dnů;

ii) dostatek způsobilých likvidních zdrojů v souladu článkem 34, aby bylo zajištěno, že v případě selhání účastníka pokrývají časovou mezeru pro převedení tohoto kolaterálu do likvidní podoby.

Článek 12

Oceňování kolaterálu

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vymezí politiky a postupy oceňování kolaterálu, aby zaručil, že:

a) finanční nástroje uvedené v článku 10 jsou alespoň denně oceňovány podle tržní hodnoty;

b) finanční nástroje uvedené v čl. 11 odst. 1 jsou oceňovány alespoň denně, a pokud není denní oceňování možné, jsou oceňovány podle modelu;

c) finanční nástroje uvedené v čl. 11 odst. 2 jsou oceňovány alespoň denně, a pokud není denní oceňování možné, jsou oceňovány podle modelu.

2. Metodiky oceňování podle modelu uvedené v odst. 1 písm. b) a c) se plně zdokumentují.

3. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přezkoumá přiměřenost svých politik a postupů oceňování ve všech těchto případech:

a) pravidelně, tedy alespoň jednou za rok;

b) pokud jeho politiky a postupy oceňování ovlivní významná změna.

Článek 13

Snížení hodnoty

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb stanoví úroveň snížení hodnoty následujícím způsobem:

a) pokud je kolaterál způsobilý v centrální bance, u níž má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přístup k rutinnímu úvěru, snížení hodnoty uplatňovaná centrální bankou na daný druh kolaterálu lze považovat za minimální spodní práh snížení hodnoty;

b) pokud kolaterál není způsobilý v centrální bance, u níž má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přístup k rutinnímu úvěru, lze za minimální spodní práh snížení hodnoty považovat snížení hodnoty uplatňovaná centrální bankou, která emituje měnu, v níž je daný finanční nástroj denominován.

2. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zaručí, že jeho politiky a postupy pro určení snížení hodnoty zohledňují možnost, že může být nutné převést kolaterál do likvidní podoby za krizových tržních podmínek, a dobu potřebnou k převedení kolaterálu do likvidní podoby.

3. Snížení hodnoty se určí s ohledem na relevantní kritéria, která zahrnují všechny tyto body:

a) druh aktiva;

b) úroveň úvěrového rizika spjatého s finančním nástrojem;

c) zemi, v níž bylo aktivum emitováno;

d) splatnost aktiva;

e) historickou a hypotetickou budoucí cenovou volatilitu aktiva za krizových tržních podmínek;

f) likviditu podkladového trhu včetně rozpětí nákup/prodej;

g) měnové riziko, pokud existuje;

h) riziko pozitivní korelace ve smyslu článku 291 nařízení (EU) č. 575/2013, pokud existuje.

4. Kritéria uvedená v odst. 3 písm. b) se určí prostřednictvím interního hodnocení provedeného centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb na základě definované a objektivní metodiky, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska.

5. Cenným papírům, které jsou poskytnuty subjektem, který patří do stejné skupiny jako dlužník, se nepřidělí žádná hodnota kolaterálu.

6. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zaručí, že jsou snížení hodnoty vypočtena konzervativně, aby se co nejvíce omezily procyklické účinky.

7. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zaručí, že jsou jeho politiky a postupy týkající se snížení hodnoty alespoň jednou za rok validovány nezávislým oddělením centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a že jsou použitelná snížení hodnoty porovnávána s referenčním standardem centrální banky, která emituje významnou měnu, a pokud není referenční standard centrální banky k dispozici, s jinými relevantními zdroji.

8. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přezkoumává uplatněná snížení hodnoty alespoň denně.

Článek 14

Limity koncentrace pro kolaterál

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb má zavedeny politiky a postupy týkající se limitů koncentrace pro kolaterál, které zahrnují alespoň:

a) politiky a postupy, které se uplatní, dojde-li k porušení limitů koncentrace;

b) opatření ke zmírnění rizika, která se uplatní, dojde-li k překročení limitů koncentrace definovaných v politikách;

c) načasování očekávaného provádění opatření podle písmene b).

2. Limity koncentrace v rámci celkového objemu shromážděného kolaterálu („portfolio kolaterálu“) se stanoví s ohledem na všechna tato kritéria:

a) individuální emitenty s ohledem na strukturu jejich skupiny;

b) zemi emitenta;

c) typ emitenta;

d) druh aktiva;

e) vypořádací měnu;

f) kolaterál s úvěrovým rizikem, rizikem likvidity a tržním rizikem přesahujícím minimální úrovně;

g) způsobilost kolaterálu, aby měl centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přístup k rutinnímu úvěru u emisní centrální banky;

h) každého účastníka s výpůjčkou;

i) všechny účastníky s výpůjčkou;

j) finanční nástroje vydané emitenty stejného typu z hlediska hospodářských odvětví, činnosti, zeměpisné oblasti;

k) výši úvěrového rizika finančního nástroje nebo emitenta určenou na základě interního hodnocení provedeného centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb za využití definované a objektivní metodiky, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska a zohledňuje riziko vyplývající z usazení emitenta v konkrétní zemi;

l) likviditu a cenovou volatilitu finančních nástrojů.

3. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zajistí, aby maximálně 10 % jeho vnitrodenní úvěrové expozice bylo zajištěno některou z těchto institucí:

a) jedinou úvěrovou institucí;

b) finanční institucí z třetí země, na niž se vztahují obezřetnostní pravidla alespoň stejně přísná jako pravidla stanovená ve směrnici 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 575/2013 v souladu s čl. 114 odst. 7 uvedeného nařízení a jež tato pravidla dodržuje;

c) komerčním subjektem, který je součástí téže skupiny jako instituce uvedená v písmeni a) nebo b).

4. Při výpočtu limitů koncentrace pro kolaterál uvedených v odstavci 2 centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb agreguje své celkové expozice vůči jediné protistraně, které vyplývají z výše kumulovaných úvěrových linek, depozitních účtů, běžných účtů, nástrojů peněžního trhu a reverzního repa, které centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb využívá.

5. Při určování limitu koncentrace pro kolaterál pro expozici centrálního depozitáře –poskytovatele bankovních služeb vůči jednotlivým emitentům agreguje centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb svou expozici vůči všem finančním nástrojům vydaným emitentem nebo subjektem skupiny, výslovně zaručeným emitentem nebo subjektem skupiny, a považuje ji za jediné riziko.

6. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zajistí přiměřenost svých politik a postupů týkajících se limitů koncentrace pro kolaterál. Přezkoumává své limity koncentrace pro kolaterál alespoň jednou ročně a po každé zásadní změně, která má vliv na jeho rizikovou expozici.

7. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb informuje účastníky s výpůjčkou o použitelných limitech koncentrace pro kolaterál a veškerých změnách těchto limitů podle odstavce 6.

Článek 15

Jiné srovnatelné finanční zdroje

1. Jiné srovnatelné finanční zdroje sestávají pouze z finančních zdrojů nebo zajištění úvěrového rizika, které jsou uvedeny v odstavcích 2 až 4 a v článku 16.

2. Jiné srovnatelné finanční zdroje mohou zahrnovat záruky obchodní banky poskytnuté důvěryhodnou finanční institucí, která splňuje požadavky stanovené v čl. 38 odst. 1, nebo syndikátem takových finančních institucí, přičemž záruky splňují všechny tyto podmínky:

a) byly vydány emitentem, který má na základě odpovídajícího interního hodnocení provedeného centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb za využití definované a objektivní metodiky, jež se nespoléhá výhradně na externí stanoviska a zohledňuje riziko vyplývající z usazení emitenta v konkrétní zemi, nízké úvěrové riziko;

b) jsou denominovány v měně, jejíž riziko je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen odpovídajícím způsobem řídit;

c) jsou neodvolatelné, nepodmíněné a emitent nemůže využít žádnou právní nebo smluvní výjimku nebo opci, aby se bránil zaplacení záruky;

d) lze je splatit na požádání během jednoho obchodního dne v období likvidace portfolia člena účastníka s výpůjčkou, který je v selhání, bez jakéhokoli regulatorního, právního nebo provozního omezení;

e) nejsou vydány subjektem, který je součástí téže skupiny jako účastník s výpůjčkou, na nějž se vztahuje záruka, ani subjektem, jehož obchodní činnost zahrnuje poskytování služeb, jež jsou zásadní pro fungování centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, pokud tímto subjektem není centrální banka v Evropském hospodářském prostoru nebo centrální banka, která emituje měnu, ve které má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb expozice;

f) nepodléhají významnému riziku pozitivní korelace ve smyslu článku 291 nařízení (EU) č. 575/2013;

g) jsou plně zajištěny kolaterálem, který splňuje tyto podmínky:

   i) nepodléhá riziku pozitivní korelace ve smyslu článku 291 nařízení (EU) č. 575/2013, které vychází z korelace s úvěrovou situací ručitele nebo účastníka s výpůjčkou, pokud toto riziko pozitivní korelace nebylo dostatečně zmírněno snížením hodnoty kolaterálu;

   ii) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb k němu má neprodlený přístup a tento kolaterál je odolný vůči úpadku v případě současného selhání účastníka s výpůjčkou i ručitele;

   iii) přijatelnost ručitele byla schválena vedoucím orgánem centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb po úplném posouzení emitenta a právního, smluvního a operačního rámce záruky v zájmu vysoké účinnosti záruky a byla oznámena příslušnému orgánu v souladu s čl. 60 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014.

3. Jiné srovnatelné finanční zdroje mohou zahrnovat bankovní záruky vydané centrální bankou, které splňují všechny tyto podmínky:

a) jsou vydány centrální bankou v Unii nebo centrální bankou, která emituje měnu, ve které má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb expozice;

b) jsou denominovány v měně, jejíž riziko je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen odpovídajícím způsobem řídit;

c) jsou neodvolatelné, nepodmíněné a emitující centrální banka nemůže využít žádnou právní nebo smluvní výjimku nebo opci, která by emitentovi umožnila bránit se zaplacení záruky;

d) lze je splatit během jednoho obchodního dne.

4. Jiné rovnocenné finanční zdroje mohou zahrnovat kapitál po odečtení kapitálových požadavků podle článků 1 až 8, ale pouze pro účely pokrytí expozic vůči centrálním bankám, mezinárodním rozvojovým bankám a mezinárodním organizacím, které nejsou osvobozeny v souladu s čl. 23 odst. 2.

Článek 16

Jiné srovnatelné finanční zdroje pro expozice v interoperabilních propojeních

Jiné srovnatelné finanční zdroje mohou zahrnovat bankovní záruky a akreditivy používané k zajištění úvěrových expozic, které vznikají mezi centrálními depozitáři vytvářejícími interoperabilní propojení, přičemž tyto záruky a akreditivy musejí splňovat všechny tyto podmínky:

a) kryjí pouze úvěrové expozice mezi dvěma propojenými centrálními depozitáři;

b) byly vydány konsorciem důvěryhodných finančních institucí, které splňují požadavky stanovené v čl. 38 odst. 1, v němž je každá z těchto finančních institucí povinna uhradit část celkové částky, která byla smluvně dojednána;

c) jsou denominovány v měně, jejíž riziko je centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb schopen odpovídajícím způsobem řídit;

d) jsou neodvolatelné, nepodmíněné a emitující instituce nemohou využít žádnou právní nebo smluvní výjimku nebo opci, která by emitentovi umožnila bránit se zaplacení akreditivu;

e) lze je splatit na požádání bez jakýchkoli regulatorních, právních nebo provozních omezení;

f) nejsou emitovány:

   i) subjektem, který je součástí téže skupiny jako centrální depozitář s výpůjčkou nebo centrální depozitář s expozicí, která je bankovní zárukou nebo akreditivem zajištěna;

   ii) subjektem, jehož obchodní činnost zahrnuje poskytování služeb, jež jsou zásadní pro fungování centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb;

g) nepodléhají významnému riziku pozitivní korelace ve smyslu článku 291 nařízení (EU) č. 575/2013;

h) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb pravidelně sleduje důvěryhodnost emitujících finančních institucí tím, že nezávisle hodnotí důvěryhodnost těchto institucí a přiděluje každé finanční instituci interní úvěrový rating a tento rating pravidelně podrobuje přezkumu;

i) lze je splatit v období likvidace do tří obchodních dnů od okamžiku, kdy centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb, který je v selhání, nedostál svým platebním závazkům v době splatnosti;

j) v případě selhání jednoho z propojených centrálních depozitářů jsou k dispozici způsobilé likvidní zdroje uvedené v článku 34, a to v dostatečném objemu, který pokrývá časovou mezeru do doby, kdy je třeba bankovní záruku nebo akreditiv splatit;

k) riziko, že bankovní záruka nebo akreditivy nebudou konsorciem splaceny v plné výši, je zmírněno:

   i) stanovením odpovídajících limitů koncentrace, které zaručují, že žádná finanční instituce, jež je součástí konsorcia, včetně jejího mateřského podniku a dceřiných podniků, neručí za více než 10 % celkové výše akreditivu;

   ii) omezením úvěrové expozice, která je zajištěna pomocí bankovní záruky a akreditivů, na celkovou částku bankovní záruky sníženou buď o 10 % celkového objemu, nebo o částku, za kterou ručí dvě úvěrové instituce s největším podílem na celkovém objemu, podle toho, která částka je nižší;

   iii) provedením dodatečných opatření ke zmírnění rizik, např. ujednání o sdílení ztrát, která jsou účinná a mají jasně definovaná pravidla a postupy;

l) ujednání jsou pravidelně podrobována testům a přezkumům podle čl. 41 odst. 3 nařízení (EU) č. 909/2014.

KAPITOLA II

OBEZŘETNOSTNÍ RÁMEC PRO ÚVĚROVÉ RIZIKO A RIZIKO LIKVIDITY

Článek 17

Obecná ustanovení

1. Pro účely obezřetnostních požadavků uvedených v čl. 59 odst. 3 a 5 nařízení (EU) č. 909/2014 týkajících se úvěrového rizika, které vzniká při poskytování bankovních doplňkových služeb centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb, a to ve vztahu ke každému vypořádacímu systému, splňuje centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb všechny požadavky stanovené v této kapitole, které se týkají sledování, měření, řízení, hlášení a zveřejňování úvěrového rizika, pokud jde o:

a) vnitrodenní úvěrové riziko a úvěrové riziko přes noc;

b) relevantní kolaterál a jiné srovnatelné finanční zdroje použité ve vztahu k rizikům uvedeným v písmeni a);

c) potenciální zbytkové úvěrové expozice;

d) postupy splácení a sankční sazby.

2. Pro účely obezřetnostních požadavků uvedených v čl. 59 odst. 4 nařízení (EU) č. 909/2014 týkajících se rizika likvidity, které vzniká při poskytování bankovních doplňkových služeb centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb, a to ve vztahu ke každému vypořádacímu systému, splňuje centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb všechny tyto požadavky:

a) požadavky oddílu 2 ohledně sledování, měření, řízení, hlášení a zveřejňování rizik likvidity;

b) požadavky nařízení (EU) č. 575/2013 ohledně sledování, měření, řízení, hlášení a zveřejňování jiných rizik likvidity, než na která se vztahuje písmeno a).

ODDÍL 1

Úvěrové riziko

Článek 18

Rámec pro řízení úvěrového rizika

1. Pro účely čl. 17 odst. 1 písm. a) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vytvoří a uplatňuje politiky a postupy, jež splňují tyto požadavky:

a) měření vnitrodenního úvěrového rizika a úvěrového rizika přes noc v souladu s pododdílem 1;

b) sledování vnitrodenního úvěrového rizika a úvěrového rizika přes noc v souladu s pododdílem 2;

c) řízení vnitrodenního úvěrového rizika a úvěrového rizika přes noc v souladu s pododdílem 3;

d) měření, sledování a řízení kolaterálu a jiných srovnatelných finančních zdrojů uvedených v čl. 59 odst. 3 písm. c) a d) nařízení (EU) č. 909/2014 v souladu s kapitolou I tohoto nařízení;

e) tvorba analýz a plánů, jak nakládat s potenciálními zbytkovými úvěrovými expozicemi, v souladu s pododdílem 4;

f) řízení postupů splácení a sankčních sazeb v souladu s pododdílem 5;

g) hlášení úvěrových rizik v souladu s poddílem 6;

h) zveřejňování úvěrových rizik v souladu s poddílem 7.

2. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přezkoumává politiky a postupy uvedené v odstavci 1 alespoň jednou za rok.

3. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb rovněž přezkoumává politiky a postupy, kdykoli nastane některá z následujících situací a pokud některá ze změn uvedených v písmeni a) nebo b) ovlivní jeho rizikovou expozici:

a) politiky a postupy se významně změní;

b) pokud centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb dobrovolně provede změnu v návaznosti na posouzení uvedené v článku 19.

4. Politiky a postupy uvedené v odstavci 1 zahrnují přípravu a aktualizaci zprávy o úvěrových rizicích. Tato zpráva obsahuje:

a) parametry uvedené v článku 19;

b) snížení hodnoty uplatněná v souladu s článkem 13, hlášená podle druhu kolaterálu;

c) změny politik či postupů uvedené v odstavci 3.

5. Zprávu uvedenou v odstavci 4 každý měsíc přezkoumají relevantní výbory zřízené vedoucím orgánem centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb. Je-li centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb úvěrovou institucí, kterou určil centrální depozitář v souladu s čl. 54 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) č. 909/2014, zpráva uvedená v odstavci 4 se rovněž zpřístupní výboru centrálního depozitáře pro rizika zřízenému podle článku 48 nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2017/392, a to se stejnou měsíční frekvencí.

6. Pokud centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb poruší jeden či více z limitů koncentrace uvedených v článku 14, neprodleně o tom uvědomí svůj příslušný výbor, který je pověřen kontrolou rizika, a jestliže je poskytovatel úvěrovou institucí uvedenou v odstavci 5 tohoto článku, neprodleně to nahlásí výboru centrálního depozitáře pro rizika.

Pododdíl 1

Měření úvěrových rizik

Článek 19

Měření vnitrodenního úvěrového rizika

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určuje a měří expozice vůči vnitrodennímu úvěrovému riziku a předvídá maximální vnitrodenní úvěrové expozice za využití operačních a analytických nástrojů, které určují a měří vnitrodenní úvěrové expozice a zaznamenávají u každé protistrany zejména všechny tyto parametry:

a) maximální a průměrné vnitrodenní úvěrové expozice u bankovních doplňkových služeb stanovených v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014;

b) maximální a průměrné vnitrodenní úvěrové expozice u každého účastníka s výpůjčkou a další členění kolaterálu, který tyto úvěrové expozice kryje;

c) maximální a průměrné vnitrodenní úvěrové expozice vůči jiným protistranám a v případě, že je zajištěna kolaterálem, další členění kolaterálu, který tyto vnitrodenní úvěrové expozice kryje;

d) celkovou hodnotu vnitrodenních úvěrových linek poskytnutých účastníkům;

e) další členění úvěrových expozic uvedených v písmenech b) a c) se vztahuje na:

   i) kolaterál, který splňuje požadavky článku 10;

   ii) jiný kolaterál v souladu s čl. 11 odst. 1;

iii) jiný kolaterál v souladu s čl. 11 odst. 2;

iv) jiné srovnatelné finanční zdroje v souladu s články 15 a 16.

2. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb provádí měření uvedená v odstavci 1 průběžně.

Není-li možné určovat a měřit vnitrodenní úvěrové riziko průběžně kvůli závislosti na dostupnosti externích údajů, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb měří vnitrodenní úvěrové expozice s nejvyšší možnou frekvencí a alespoň denně.

Článek 20

Měření úvěrových expozic přes noc

Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb měří úvěrové expozice přes noc u bankovních doplňkových služeb stanovených v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014 tak, že denně na konci obchodního dne zaznamenává nesplacené úvěrové expozice z předchozího dne.

Pododdíl 2

Sledování úvěrových rizik

Článek 21

Sledování vnitrodenních úvěrových expozic

Pro účely sledování vnitrodenního úvěrového rizika centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zejména:

a) prostřednictvím automatického systému hlášení průběžně sleduje vnitrodenní úvěrové expozice, které vyplývají z poskytování bankovních doplňkových služeb uvedených v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014;

b) vede alespoň po dobu deseti let denní evidenci vnitrodenních maximálních a průměrných úvěrových expozic, které vyplývají z bankovních doplňkových služeb uvedených v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014;

c) zaznamenává vnitrodenní úvěrové expozice, které vyplývají z každého subjektu, vůči němuž vznikají vnitrodenní úvěrové expozice, včetně:

i) emitentů;

ii) účastníků vypořádacích systémů provozovaných centrálním depozitářem, a to na úrovni subjektu a na úrovni skupiny;

iii) centrálních depozitářů s interoperabilními propojeními;

iv) bank a jiných finančních institucí používaných k provádění či přijímání plateb;

d) plně popíše, jak rámec pro řízení úvěrového rizika zohledňuje vztahy vzájemné závislosti a vícečetné vztahy, které může centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb mít s každým ze subjektů uvedených v písmeni c);

e) pro každou protistranu upřesní, jak sleduje koncentrace svých vnitrodenních úvěrových expozic vůči této protistraně, včetně expozic vůči subjektům skupin, které sestávají ze subjektů uvedených v písmeni c);

f) upřesní, jak posuzuje přiměřenost snížení hodnoty uplatněného na shromážděný kolaterál;

g) upřesní, jak sleduje pokrytí úvěrových expozic kolaterálem a pokrytí úvěrových expozic jinými srovnatelnými finančními zdroji.

Článek 22

Sledování úvěrového rizika přes noc

Pro účely sledování úvěrových expozic přes noc centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb ve vztahu k úvěrům přes noc:

a) vede záznamy o součtu skutečných úvěrových expozic ke konci dne, a to alespoň po dobu deseti let;

b) denně zaznamenává informace uvedené v písmeni a).

Pododdíl 3

Řízení vnitrodenních úvěrových rizik

Článek 23

Obecné požadavky na řízení vnitrodenních úvěrových rizik

1. Pro účely řízení vnitrodenního úvěrového rizika centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb:

a) upřesní, jak posuzuje koncepci a fungování svého rámce pro řízení úvěrového rizika ve vztahu ke všem činnostem uvedeným v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014;

b) poskytuje pouze úvěrové linky, které může kdykoli a bez předchozího oznámení účastníkům vypořádacích systémů provozovaných centrálním depozitářem, kteří mají výpůjčku, bezpodmínečně zrušit;

c) je-li v interoperabilních propojeních použita bankovní záruka uvedená v článku 16, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb posoudí a analyzuje propojenost, která může vyplynout z toho, že tuto bankovní záruku poskytují stejní účastníci.

2. Z uplatnění článků 9 až 15 a 24 jsou osvobozeny tyto expozice:

a) expozice vůči členům Evropského systému centrálních bank a dalším orgánům členských států plnícím podobné funkce a dalším veřejným subjektům Unie pověřeným správou veřejného dluhu nebo do správy veřejného dluhu zasahujícím;

b) expozice vůči jedné z mezinárodních rozvojových bank uvedených v čl. 117 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013;

c) expozice vůči jedné z mezinárodních organizací uvedených v článku 118 nařízení (EU) č. 575/2013;

d) expozice vůči subjektům veřejného sektoru ve smyslu čl. 4 bodu 8 nařízení (EU) č. 575/2013, pokud jsou ve vlastnictví centrálních vlád a mají výslovné dohody o zárukách centrálních vlád za jejich úvěrové expozice;

e) expozice vůči centrálním bankám třetích zemí, které jsou denominovány v domácí měně této centrální banky, pokud Komise v souladu s čl. 114 odst. 7 nařízení (EU) č. 575/2013 přijala prováděcí akt, v němž potvrdila, že tato třetí země je považována za zemi, která uplatňuje režimy dohledu a regulace přinejmenším rovnocenné režimům uplatňovaným v Unii.

Článek 24

Úvěrové limity

Pro účely řízení vnitrodenního úvěrového rizika a při stanovení úvěrových limitů pro individuálního účastníka s výpůjčkou na úrovni skupiny, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb splní všechny tyto požadavky:

a) posoudí důvěryhodnost účastníka s výpůjčkou na základě metodiky, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska;

b) ověří soulad kolaterálu a jiných srovnatelných finančních zdrojů poskytnutých účastníkem za účelem pokrytí vnitrodenních úvěrových expozic s požadavky stanovenými v článku 9 a 15;

c) stanoví úvěrové limity pro účastníka s výpůjčkou na základě vícečetných vztahů, které s tímto účastníkem s výpůjčkou má, včetně případů, kdy poskytuje témuž účastníkovi více než jednu bankovní doplňkovou službu ze služeb uvedených v oddíle C přílohy nařízení (EU) č. 909/2014;

d) zohlední úroveň způsobilých likvidních zdrojů v souladu s článkem 34;

e) přezkoumá úvěrové limity pro účastníka s výpůjčkou, aby zaručil obě následující možnosti:

i) pokud klesá důvěryhodnost účastníka s výpůjčkou, že jsou úvěrové limity přezkoumány nebo sníženy;

ii) pokud klesá hodnota kolaterálu poskytnutého účastníkem s výpůjčkou, že je snížena dostupnost úvěru;

f) přezkoumá úvěrové linky poskytnuté účastníkům s výpůjčkou, a to alespoň jednou za rok na základě jejich skutečného využití úvěru;

g) zaručí, že je objem úvěrových expozic přes noc začleněn do využití úvěrového limitu poskytnutého účastníkovi;

h) zaručí, že je objem úvěrů přes noc, které dosud nebyly splaceny, další den začleněn do vnitrodenních expozic a je omezen úvěrovým limitem.

Pododdíl 4

Potenciální zbytkové úvěrové expozice

Článek 25

Potenciální zbytkové úvěrové expozice

1. Politiky a postupy uvedené v čl. 18 odst. 1 zaručují, že jsou řízeny veškeré potenciální zbytkové úvěrové expozice, a to i v situacích, kdy hodnota kolaterálu nebo jiných srovnatelných finančních zdrojů po jejich převedení do likvidní podoby nestačí k pokrytí úvěrových expozic centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb.

2. Takové politiky a postupy:

a) stanoví, jak jsou alokovány potenciálně nepokryté úvěrové ztráty, včetně splácení jakýchkoli prostředků, které si centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb může půjčit od poskytovatelů likvidity, aby pokryl nedostatek likvidity související s takovými ztrátami;

b) obsahují průběžné posouzení měnících se tržních podmínek týkajících se hodnoty kolaterálu nebo jiných srovnatelných finančních zdrojů po jejich převedení do likvidní podoby, které se mohou vyvinout do potenciální zbytkové úvěrové expozice;

c) upřesňují, že posouzení uvedené v písmeni b) je provázeno postupem, který vymezuje:

i) opatření, která se přijmou s cílem vyrovnat se s tržními podmínkami uvedenými v písmeni b);

ii) načasování opatření uvedených v bodě i);

iii) aktualizace rámce pro řízení úvěrových rizik v důsledku tržních podmínek uvedených v písmeni b).

3. Výbor pro rizika v rámci centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a případně výbor pro rizika centrálního depozitáře musí být informovány o rizicích, která mohou být příčinou potenciálních zbytkových úvěrových expozic, a o takových rizicích je také neprodleně informován příslušný orgán uvedený v čl. 60 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014.

4. Každých šest měsíců se provádí analýza a přezkum vývoje trhu a činností, který ovlivňuje vnitrodenní úvěrové rizikové expozice, o čemž je informován výbor pro rizika v rámci centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a případně výbor pro rizika centrálního depozitáře.

Pododdíl 5

Postupy splácení a sankční sazby

Článek 26

Postupy splácení vnitrodenního úvěru

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb má zavedeny účinné postupy splácení vnitrodenního úvěru, které splňují požadavky v odstavcích 2 a 3.

2. Postupy splácení vnitrodenního úvěru vymezují sankční sazby, které působí jako účinný prostředek odrazující od úvěrových expozic přes noc a zejména splňují obě následující podmínky:

a) jsou vyšší než sazba na mezibankovním peněžním trhu pro zajištěný úvěr přes noc a mezní zápůjční sazba centrální banky, která vydává měnu úvěrové expozice;

b) zohledňují náklady na financování u měny úvěrové expozice a důvěryhodnost účastníka, který má úvěrovou expozici přes noc.

Pododdíl 6

Podávání zpráv o úvěrovém riziku

Článek 27

Podávání zpráv orgánům o řízení vnitrodenního rizika

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb podává zprávy příslušnému orgánu uvedenému v čl. 60 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014.

2. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb splňuje všechny následující požadavky týkající se podávání zpráv:

a) předkládá kvalitativní prohlášení, v němž upřesní přijatá opatření co do způsobu, jímž jsou měřena, sledována a řízena úvěrová rizika včetně vnitrodenních úvěrových rizik, a to alespoň jednou ročně;

b) oznámí jakékoli významné změny opatření přijatých v souladu s písmenem a) bezprostředně poté, co takováto významná změna proběhne;

c) předkládá parametry uvedené v článku 19, a to každý měsíc.

3. Pokud centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb poruší požadavky tohoto nařízení nebo pokud hrozí, že tyto požadavky poruší, a to i v krizovém období, neprodleně to oznámí příslušnému orgánu a poskytne mu podrobný plán pro včasné obnovení souladu.

4. Dokud není obnoven soulad s požadavky tohoto nařízení a nařízení (EU) č. 909/2014, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb hlásí ty položky uvedené v odstavci 2, které jsou relevantní, denně, a to do konce každého obchodního dne, pokud příslušný orgán nepovolí nižší četnost podávání zpráv a delší lhůtu pro podávání zpráv s ohledem na individuální situaci centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a rozsah a složitost jeho činností.

Pododdíl 7

Zveřejňování informací

Článek 28

Zveřejňování informací

Pro účely čl. 18 odst. 1 bodu h) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb každý rok zveřejňuje komplexní kvalitativní prohlášení, v němž popíše, jak jsou měřena, sledována a řízena úvěrová rizika včetně vnitrodenních úvěrových rizik.

ODDÍL 2

Riziko likvidity

Článek 29

Obecná pravidla týkající se rizika likvidity

1. Pro účely čl. 17 odst. 2 písm. a) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vytvoří a uplatňuje politiky a postupy, které umožňují:

a) měřit vnitrodenní riziko likvidity a riziko likvidity přes noc v souladu s pododdílem 1;

b) sledovat vnitrodenní riziko likvidity a riziko likvidity přes noc v souladu s pododdílem 2;

c) řídit riziko likvidity v souladu s poddílem 3;

d) hlásit vnitrodenní riziko likvidity a riziko likvidity přes noc v souladu s pododdílem 4;

e) zveřejňovat rámec a nástroje pro sledování, měření, řízení a hlášení rizika likvidity v souladu s pododdílem 5.

2. Jakékoli změny celkového rámce pro riziko likvidity se hlásí vedoucímu orgánu centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb.

Pododdíl 1

Měření vnitrodenních rizik likvidity

Článek 30

Měření vnitrodenních rizik likvidity

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zavede účinné operační a analytické nástroje pro průběžné měření následujících parametrů, a to u každé měny zvlášť:

a) maximálního vnitrodenního využití likvidity vypočteného na základě nejvyšší kladné čisté kumulativní pozice a nejvyšší záporné čisté kumulativní pozice;

b) celkových dostupných vnitrodenních likvidních zdrojů na začátku obchodního dne v členění podle všech následujících prvků:

   i) způsobilých likvidních zdrojů stanovených v článku 34:

      — hotovosti uložené u emisní centrální banky,

      — dostupné hotovosti uložené u jiných důvěryhodných finančních institucí uvedených v čl. 38 odst. 1,

      — přislíbených úvěrových linek nebo obdobných ujednání,

— aktiv, která splňují požadavky článku 10 a čl. 11 odst. 1 tohoto nařízení vztahující se na kolaterál, nebo finančních nástrojů splňujících požadavky stanovené v nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2017/392, které jsou okamžitě dostupné a převoditelné na hotovost na základě předjednaných a vysoce spolehlivých dohod o financování uvedených v článku 38,

— kolaterálu uvedeného v článku 10 a čl. 11 odst. 1;

ii) jiných zdrojů než způsobilých likvidních zdrojů včetně nezávazných úvěrových linek;

c) celkové hodnoty:

i) vnitrodenních odtoků likvidity včetně těch, pro které je stanovena konkrétní vnitrodenní lhůta;

ii) závazků ohledně vypořádání v hotovosti v jiných vypořádacích systémech, v nichž centrální depozitář, pro nějž centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vystupuje jako zúčtovatel, musí vypořádat pozice;

iii) závazků týkajících se tržních činností centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, např. provádění či vracení transakcí na peněžním trhu nebo platby marží;

iv) jiných plateb, které mají zásadní význam pro pověst centrálního depozitáře a centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb.

2. U každé měny vypořádacích systémů, pro něž centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vystupuje jako zúčtovatel, měří centrální depozitář –poskytovatel bankovních služeb potřeby likvidity, které vyplývají z každého subjektu, vůči němuž má likviditní expozici.

Článek 31

Měření rizik likvidity přes noc

V souvislosti s riziky likvidity přes noc centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb průběžně porovnává své likvidní zdroje s potřebami likvidity, pokud tyto potřeby vyplývají z využívání úvěru přes noc, a to u každé vypořádací měny vypořádacích systémů, pro něž centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vystupuje jako zúčtovatel.

Pododdíl 2

Sledování vnitrodenních rizik likvidity

Článek 32

Sledování vnitrodenních rizik likvidity

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vypracuje a uchovává zprávu o vnitrodenním riziku likvidity, které nese. Tato zpráva obsahuje alespoň:

a) parametry uvedené v čl. 30 odst. 1;

b) ochotu centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb podstupovat riziko;

c) nouzový plán financování, který popisuje, jaká nápravná opatření se uplatní, dojde-li k porušení hranice ochoty podstupovat riziko.

Zprávu uvedenou v prvním pododstavci každý měsíc přezkoumá výbor pro rizika centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a výbor pro rizika centrálního depozitáře.

2. Pro každou vypořádací měnu vypořádacího systému, pro nějž centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vystupuje jako zúčtovatel, má tento depozitář –poskytovatel k dispozici účinné operační a analytické nástroje, aby mohl v téměř reálném čase sledovat své vnitrodenní likviditní pozice ve vztahu k očekávaným činnostem a dostupným zdrojům, a to na základě zůstatků a zbývající vnitrodenní likviditní kapacity. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb:

a) vede alespoň po dobu deseti let záznamy o denní nejvyšší čisté kumulativní vnitrodenní pozici a nejvyšší záporné čisté kumulativní vnitrodenní pozici u každé vypořádací měny vypořádacího systému, pro nějž vystupuje jako zúčtovatel;

b) průběžně sleduje své vnitrodenní likviditní expozice ve vztahu k maximální vnitrodenní likviditní expozici, která byla v minulosti zaznamenána.

Článek 33

Sledování rizik likvidity přes noc

V souvislosti s riziky likvidity přes noc centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb vykonává oboje následující:

a) vede alespoň po dobu deseti let záznamy o rizicích likvidity vzniklých v důsledku využívání úvěru přes noc, a to u každé vypořádací měny vypořádacího systému, pro nějž vystupuje jako zúčtovatel;

b) sleduje riziko likvidity vytvořené poskytnutím úvěru přes noc ve vztahu k maximální likviditní expozici vytvořené poskytnutím úvěru přes noc, která byla zaznamenána v minulosti.

Pododdíl 3

Řízení rizik likvidity

Článek 34

Způsobilé likvidní zdroje

Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zmírňuje odpovídající rizika likvidity včetně vnitrodenních rizik likvidity v každé měně pomocí kteréhokoli z těchto způsobilých likvidních zdrojů:

a) hotovosti uložené u emisní centrální banky;

b) dostupné hotovosti uložené u jiných důvěryhodných finančních institucí uvedených v čl. 38 odst. 1;

c) přislíbených úvěrových linek nebo obdobných ujednání;

d) aktiv, která splňují požadavky článku 10 a čl. 11 odst. 1 tohoto nařízení vztahující se na kolaterál, nebo finančních nástrojů splňujících požadavky stanovené v nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2017/392, které jsou okamžitě dostupné a převoditelné na hotovost na základě předjednaných a vysoce spolehlivých dohod o financování uvedených v článku 38 tohoto nařízení;

e) kolaterálu uvedeného v článku 10 a čl. 11 odst. 1.

Článek 35

Řízení vnitrodenního rizika likvidity

1. U každé vypořádací měny vypořádacího systému, pro nějž vystupuje jako zúčtovatel, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb:

a) odhadne vnitrodenní přítoky a odtoky likvidity u všech poskytovaných bankovních doplňkových služeb;

b) předpoví vnitrodenní načasování těchto toků;

c) předpoví vnitrodenní potřeby likvidity, které mohou vzniknout v různých dobách během dne.

2. U každé vypořádací měny vypořádacího systému, pro nějž vystupuje jako zúčtovatel, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb:

a) zajistí získání dostatečného vnitrodenního financování, aby splnil své vnitrodenní cíle vyplývající z analýzy uvedené v odstavci 1;

b) řídí a je připraven převést na hotovost kolaterál nezbytný k získání vnitrodenních finančních prostředků v krizových situacích, a to s ohledem na snížení hodnoty v souladu s článkem 13 a limity koncentrace v souladu s článkem 14;

c) řídí načasování svých odtoků likvidity v souladu se svými vnitrodenními cíli;

d) zavede opatření, aby se vypořádal s neočekávaným narušením svých vnitrodenních toků likvidity.

3. Pro účely splnění svého požadavku na minimální způsobilé likvidní zdroje centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určí a řídí rizika, jimž by byl vystaven po selhání alespoň dvou účastníků včetně jejich mateřského podniku a dceřiných podniků, vůči nimž má největší likviditní expozici.

4. Pro riziko neočekávaného narušení vnitrodenních toků likvidity uvedeného v odst. 2 písm. d) centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určí krajní, ale možné scénáře, a to případně včetně scénářů uvedených v čl. 36 odst. 7, na základě alespoň jednoho z těchto kritérií:

a) řady historických scénářů, včetně období extrémních pohybů na trhu zaznamenaných během posledních 30 let nebo za dobu, kdy jsou k dispozici spolehlivé údaje, podle kterých by centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb byl vystaven nejvyššímu finančnímu riziku, ledaže by prokázal, že není pravděpodobné, že opět dojde k historickému výskytu velkých cenových pohybů;

b) řady možných budoucích scénářů, které splňují tyto podmínky:

   i) jsou založené na soudržných předpokladech týkajících se tržní volatility a cenové korelace na trzích a u finančních nástrojů;

   ii) vycházejí z kvantitativního i kvalitativního posouzení potenciálních tržních podmínek včetně narušení a dislokací nebo problémů v přístupu k trhům, jakož i poklesů hodnoty kolaterálu při převodu do likvidní podoby a snížené tržní likvidity v případech, kdy byla jako kolaterál přijata jiná aktiva než aktiva v hotovosti.

5. Pro účely odstavce 2 centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zohlední také tyto body:

a) strukturu a operace centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, a to i ve vztahu k subjektům uvedeným v čl. 30 odst. 2 a propojeným infrastrukturám finančních trhů a dalším subjektům, které pro něj mohou představovat významné riziko likvidity, přičemž pokryje vícedenní období, je-li to vhodné;

b) jakékoli silné vztahy nebo obdobné expozice mezi účastníky centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb včetně vztahů mezi účastníky a jejich mateřským podnikem a podniky dceřinými;

c) posouzení pravděpodobnosti vícenásobného selhání účastníků a účinků, které mohou taková selhání na účastníky mít;

d) dopad vícenásobných selhání uvedených v písmeni c) na hotovostní toky centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a na jeho vyrovnávací kapacitu a horizont přežití;

e) zda modelování odráží různé dopady, které může mít krizová ekonomická situace na aktiva a přítoky a odtoky likvidity centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb.

6. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb alespoň jednou ročně přezkoumává soubor historických a hypotetických scénářů, které se používají k identifikaci mimořádných, ale možných tržních podmínek, a to případně v konzultaci s výborem pro rizika centrálního depozitáře. Tyto scénáře se přezkoumávají častěji, pokud tržní vývoj nebo operace prováděné centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb ovlivňují předpoklady, které jsou podkladem pro scénáře, takovým způsobem, který vyžaduje, aby byly scénáře upraveny.

7. Rámec pro riziko likvidity rovněž z kvantitativního i kvalitativního hlediska zohlední, v jakém rozsahu by se mohly u kolaterálu nebo aktiv projevit extrémní cenové pohyby na více identifikovaných trzích současně. Rámec uznává, že historické cenové korelace již za mimořádných, ale možných tržních podmínek nemusejí být platné. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb při zátěžových testech uvedených v tomto článku zohlední také veškeré externí vztahy závislosti.

8. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určí, jak se k výpočtu odpovídající hodnoty požadovaného vnitrodenního financování používají parametry pro vnitrodenní sledování uvedené v čl. 30 odst. 1. Vytvoří interní rámec k posuzování obezřetné hodnoty likvidních aktiv, která jsou považována za dostatečná pro jeho vnitrodenní expozici, a to zejména včetně všech těchto bodů:

a) včasného sledování likvidních aktiv včetně kvality aktiv, jejich koncentrace a okamžité dostupnosti;

b) vhodné politiky sledování tržních podmínek, které mohou ovlivnit likviditu vnitrodenních způsobilých likvidních zdrojů;

c) hodnoty vnitrodenních způsobilých likvidních zdrojů oceněných a kalibrovaných za krizových tržních podmínek včetně scénářů uvedených v čl. 36 odst. 7.

9. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zaručí, že jeho likvidní aktiva jsou pod kontrolou zvláštní funkce řízení likvidity.

10. Rámec centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb pro riziko likvidity obsahuje vhodné systémy řízení a správy, které upravují objem a formu celkových způsobilých likvidních zdrojů, které centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb udržuje, jakož i relevantní přiměřenou dokumentaci, a zejména jedno z následujícího:

a) umístění jeho likvidních aktiv na samostatném účtu pod přímou správou funkce řízení likvidity, přičemž tato aktiva lze využít pouze jako zdroj nouzového financování během krizových období;

b) zřízení interních systémů a kontrol, aby měla funkce řízení likvidity účinnou operační kontrolu k provádění obou následujících kroků:

   i) převodu držených likvidních aktiv na hotovost v kterémkoli okamžiku krizového období;

   ii) přístupu k nouzovým prostředkům, aniž by došlo k přímému střetu s kteroukoli ze stávajících podnikatelských strategií či strategií řízení rizik, aby do likviditní rezervy nebyla zahrnuta žádná aktiva, jejichž prodej bez nahrazení během krizového období by vyvolal otevřenou rizikovou pozici přesahující interní limity centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb;

c) kombinaci požadavků stanovených v písmenech a) a b), pokud taková kombinace zaručuje srovnatelný výsledek.

11. Požadavky tohoto článku ohledně rámce centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb pro riziko likvidity se v případě, že je to vhodné, vztahují také na přeshraniční expozice a křížové měnové expozice.

12. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přezkoumává postupy uvedené v odstavcích 2, 3 a 11 alespoň jednou za rok, přičemž zohlední veškerý relevantní tržní vývoj, jakož i rozsah a koncentraci expozic.

Článek 36

Zátěžové testování dostatečnosti likvidních finančních zdrojů

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určí a testuje dostatečnost svých likvidních zdrojů na úrovni významné měny, a to prostřednictvím pravidelných a přísných zátěžových testů, které splňují všechny tyto požadavky:

a) jsou prováděny na základě faktorů uvedených v odstavcích 4 a 5, jakož i specifických scénářů uvedených v odstavci 6;

b) zahrnují pravidelné testování postupů centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, které zajišťují přístup k jeho způsobilým likvidním zdrojům u poskytovatele likvidity, za využití vnitrodenních scénářů;

c) splňují požadavky odstavců 2 až 6.

2. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přinejmenším prostřednictvím přísných hloubkových kontrol a zátěžových testů zaručí, že každý poskytovatel likvidity, který zajišťuje jeho minimální požadované způsobilé likvidní zdroje stanovené v souladu s článkem 34, má dostatečné informace, aby pochopil a řídil své související riziko likvidity a byl schopen splnit podmínky předjednané a vysoce spolehlivé dohody o financování stanovené v čl. 59 odst. 4 písm. d) a e) nařízení (EU) č. 909/2014.

3. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zavede pravidla a postupy k řešení nedostatečnosti způsobilých likvidních finančních zdrojů, na kterou poukázaly jeho zátěžové testy.

4. Pokud výsledek zátěžových testů poruší dojednanou hranici ochoty k podstupování rizik uvedenou v čl. 32 odst. 1 písm. b), centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb:

a) nahlásí svému vlastnímu výboru pro rizika a případně výboru pro rizika centrálního depozitáře výsledky zátěžových testů;

b) přezkoumá a upraví svůj nouzový plán uvedený v čl. 32 odst. 1 písm. c), pokud porušení nelze napravit do konce dne;

c) disponuje pravidly a postupy k vyhodnocení a úpravě přiměřenosti svého rámce pro řízení rizika likvidity a poskytovatelů likvidity v souladu s výsledky a analýzou svých zátěžových testů.

5. Scénáře zátěžových testů používané pro zátěžové testování likvidních finančních zdrojů jsou koncipovány tak, aby zohledňovaly strukturu a provoz centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, a obsahují všechny subjekty, které by pro poskytovatele mohly představovat významné riziko likvidity.

6. Scénáře zátěžových testů používané pro zátěžové testování způsobilých likvidních finančních zdrojů jsou koncipovány tak, aby zohledňovaly samostatné i kombinované selhání alespoň dvou účastníků centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb včetně jejich mateřského podniku a dceřiných podniků, vůči nimž má centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb největší likviditní expozici.

7. Scénáře používané při zátěžových testech likvidních finančních zdrojů jsou koncipovány tak, aby zohledňovaly širokou škálu relevantních krajních, ale možných scénářů, pokrývaly krátkodobé i dlouhé krize a zátěž konkrétních institucí i zátěž celého trhu včetně:

a) plateb, které nebyly od účastníků obdrženy včas;

b) dočasného selhání či neschopnosti jednoho z poskytovatelů likvidity pro centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb poskytovat likviditu, a to včetně poskytovatelů uvedených v čl. 59 odst. 4 písm. e) nařízení (EU) č. 909/2014, bank provádějících úschovu, nostro zprostředkovatelů a jakékoli související infrastruktury včetně interoperabilních centrálních depozitářů;

c) současných tlaků na trzích s financováním a aktivy včetně snížení hodnoty způsobilých likvidních zdrojů;

d) kritické situace v převoditelnosti cizí měny a přístupu k devizovým trhům;

e) nepříznivých změn pověsti centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb, které mohou některé poskytovatele likvidity přimět k tomu, aby likviditu stáhli;

f) relevantních maximálních historických hodnot cenové volatility kolaterálu nebo aktiv jakožto opakujících se jevů;

g) změn v dostupnosti úvěru na trhu.

8. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určí významné měny uvedené v čl. 59 odst. 4 písm. c) nařízení (EU) č. 909/2014 tak, že provede následující kroky v daném sledu:

a) seřadí měny od nejvyšší po nejnižší na základě průměru tří nejvyšších denních záporných kumulativních pozic, převedených na euro, za dobu dvanácti měsíců;

b) zohlední jako relevantní:

   i) nejvýznamnější měny Unie, které splňují podmínky stanovené v nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2017/392;

ii) všechny zbývající měny, dokud odpovídající agregovaná částka průměrných nejvyšších čistých záporných kumulativních pozic měřených podle písmene a) není rovna 95 % pro všechny měny nebo tuto hodnotu nepřesahuje.

9. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb pravidelně, ale přinejmenším jednou za měsíc určí a aktualizuje významné měny uvedené v odstavci 8. Ve svých pravidlech stanoví, že za krizových situací lze provádět prozatímní vypořádací služby v nevýznamných měnách za jejich rovnocennou hodnotu v méně významné.

Článek 37

Nepředvídané a potenciálně nekryté deficity likvidity

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb stanoví pravidla a postupy k včasnému vnitrodennímu a vícedennímu vypořádání platebních závazků vyplývajících z jakéhokoli individuálního či kombinovaného selhání jeho účastníků. Tato pravidla a postupy obsahují způsob, jak se vypořádat s jakýmkoli nepředvídaným a potenciálně nekrytým deficitem likvidity, který vyplývá z takového selhání, aby se zabránilo ukončení, odvolání či odložení vypořádání platebních závazků v rámci téhož dne.

2. Pravidla a postupy uvedené v odstavci 1 zaručují, že centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb má přístup k hotovostním vkladům nebo k investicím hotovostních vkladů do příštího dne a že má zaveden postup, jak doplnit jakékoli likvidní zdroje, které může využít během krizové události, aby mohl bezpečně a řádně dále provozovat svoji činnost.

3. Pravidla a postupy uvedené v odstavci 1 obsahují požadavky týkající se obou těchto bodů:

a) průběžné analýzy měnících se potřeb likvidity, aby bylo možné určit události, které se mohou vyvinout do nepředvídaných a potenciálně nekrytých deficitů likvidity, včetně plánu pro obnovení dohod o financování dříve, než skončí jejich platnost;

b) pravidelných praktických testů vlastních pravidel a postupů.

4. Pravidla a postupy uvedené v odstavci 1 jsou doplněny postupem, který vymezuje, jak se lze neprodleně vypořádat s určenými potenciálními deficity likvidity, a to v nezbytném případě i aktualizací rámce pro řízení rizika likvidity.

5. Pravidla a postupy uvedené v odstavci 1 rovněž podrobně popisují všechny tyto body:

a) jak centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb získá přístup k hotovostním vkladům nebo k investicím hotovostních vkladů do příštího dne;

b) jak centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb provádí tržní obchody během téhož dne;

c) jak centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb využívá předem sjednané linky likvidity.

6. Pravidla a postupy uvedené v odstavci 1 obsahují požadavek, aby centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb hlásil veškerá rizika likvidity, která mohou způsobit dříve nepředvídané a potenciálně nekryté deficity likvidity, a to:

a) výboru pro rizika centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a případně výboru pro rizika centrálního depozitáře;

b) relevantnímu příslušnému orgánu uvedenému v čl. 60 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014, a to způsobem popsaným v článku 39 tohoto nařízení.

Článek 38

Dohody s cílem převést kolaterál nebo investici na hotovost za využití předjednaných a vysoce spolehlivých dohod o financování

1. Pro účely čl. 59 odst. 4 písm. e) nařízení (EU) č. 909/2014 zahrnují důvěryhodné finanční instituce jednu z těchto institucí:

a) úvěrovou instituci povolenou v souladu s článkem 8 směrnice 2013/36/EU, u které může centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb prokázat, že má nízké úvěrové riziko, a to na základě interního hodnocení, které využívá definovanou a objektivní metodiku, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska;

b) finanční instituci v třetí zemi, která splňuje všechny tyto požadavky:

i) podléhá obezřetnostním pravidlům, která jsou považována alespoň za stejně přísná jako pravidla stanovená ve směrnici 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 575/2013, a tato pravidla dodržuje;

ii) má spolehlivé účetní postupy, bezpečnostní postupy a interní kontroly;

iii) má nízké úvěrové riziko na základě interního hodnocení provedeného centrálním depozitářem – poskytovatelem bankovních služeb za využití definované a objektivní metodiky, která se nespoléhá výhradně na externí stanoviska;

iv) zohledňuje rizika vyplývající z usazení této finanční instituce třetí země v konkrétní zemi.

2. Pokud hodlá centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb uzavřít předjednanou a vysoce spolehlivou dohodu o financování s důvěryhodnou finanční institucí uvedenou v odstavci 1, využije pouze finanční instituce, které mají alespoň přístup k úvěru od centrální banky, která vydává měnu použitou v předjednané dohodě o financování, a to buď přímo, nebo prostřednictvím subjektů v téže skupině.

3. Poté, co byla s jednou z institucí uvedených v odstavci 1 uzavřena předjednaná a vysoce spolehlivá dohoda o financování, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb průběžně sleduje důvěryhodnost těchto finančních institucí oběma těmito způsoby:

a) pravidelně a nezávisle nechává vyhodnotit důvěryhodnost těchto institucí;

b) přiděluje každé finanční instituci, s níž centrální depozitář uzavřel předjednanou a vysoce spolehlivou dohodu o financování, interní úvěrové ratingy a tyto ratingy pravidelně přezkoumává.

4. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb bedlivě sleduje a kontroluje koncentraci své likviditní rizikové expozice vůči každé finanční instituci, která se podílí na předjednané a vysoce spolehlivé dohodě o financování včetně jejího mateřského podniku a podniků dceřiných.

5. Rámec centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb pro řízení rizika likvidity obsahuje požadavek na stanovení limitů koncentrace, který stanoví:

a) že limity koncentrace jsou stanoveny pro jednotlivé měny;

b) že jsou zavedeny alespoň dvě dohody pro každou hlavní měnu;

c) že centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb, jsou-li zohledněny všechny měny, nadměrně nespoléhá na žádnou individuální finanční instituci.

Pro účely písmene b) se má za to, že hlavní měny představují alespoň horních 50 % nejvýznamnějších měn určených v souladu s čl. 36 odst. 8. Pokud byla měna určena jako hlavní měna, je nadále považována za hlavní po dobu tří kalendářních let od data, kdy byla určena jako hlavní měna.

6. Má se za to, že centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb, který má přístup k rutinnímu úvěru u emisní centrální banky, splňuje požadavky odst. 5 písm. b) v rozsahu, v němž disponuje kolaterálem, který je způsobilý k zastavení u relevantní centrální banky.

7. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb soustavně sleduje a kontroluje své limity koncentrace ve vztahu ke svým poskytovatelům likvidity s výjimkou těch, kteří jsou uvedeni v odstavci 6, a uplatňuje takové politiky a postupy, aby zaručil, že jeho celková riziková expozice vůči kterékoli individuální finanční instituci zůstává v mezích limitů koncentrace určených v souladu s odstavcem 5.

8. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přezkoumává své politiky a postupy týkající se použitelných limitů koncentrace ve vztahu k poskytovatelům likvidity kromě těch, kteří jsou uvedeni v odstavci 6, alespoň jednou za rok a kdykoli nastane významná změna, která ovlivní jeho rizikovou expozici vůči kterékoli individuální finanční instituci.

9. V kontextu podávání zpráv příslušnému orgánu v souladu s článkem 39 centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb informuje příslušný orgán o obou těchto bodech:

a) o významných změnách politik a postupů týkajících se použitelných limitů koncentrace ve vztahu k poskytovatelům likvidity určených v souladu s tímto článkem;

b) o případech, kdy ve vztahu k poskytovatelům likvidity překročí limit koncentrace stanovený v jeho politikách a postupech uvedených v odstavci 5.

10. Pokud centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb překročil limit koncentrace ve vztahu ke svým poskytovatelům likvidity, neprodleně překročení napraví, přičemž uplatní opatření ke zmírnění rizik uvedená v odstavci 7.

11. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zaručí, že mu dohoda o kolaterálu umožňuje, aby měl k tomuto kolaterálu okamžitý přístup, dojde-li k selhání zákazníka, přičemž je zohledněna alespoň povaha, velikost, kvalita, splatnost a umístění aktiv, která zákazník poskytl jako kolaterál.

12. Pokud se aktiva, která centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb používá jako kolaterál, nacházejí na účtech cenných papírů vedených jinou třetí stranou, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb zaručí, že jsou splněny všechny tyto podmínky:

a) aktiva určená jako kolaterál jsou pro něj viditelná v reálném čase;

b) kolaterál je oddělen od jiných cenných papírů účastníka s výpůjčkou;

c) dohody s třetí stranou brání tomu, aby centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb utrpěl ztrátu aktiv.

13. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb přijme předem všechna nezbytná opatření, aby zajistil, že je jeho nárok na finanční nástroje poskytnuté jako kolaterál vymahatelný.

14. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb je schopen získat přístup k nehotovostním aktivům uvedeným v článku 10 a čl. 11 odst. 1 a převést je na hotovost tentýž den, a to na základě předjednaných a vysoce spolehlivých dohod o financování uzavřených v souladu s čl. 59 odst. 4 písm. d) nařízení (EU) č. 909/2014.

Pododdíl 4

Podávání zpráv o rizicích likvidity

Článek 39

Podávání zpráv příslušným orgánům o řízení vnitrodenního rizika

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb podává zprávy příslušnému orgánu uvedenému v čl. 60 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014.

2. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb splňuje všechny následující požadavky týkající se podávání zpráv:

a) předkládá kvalitativní prohlášení, v němž upřesní všechna přijatá opatření co do způsobu, jímž jsou měřena, sledována a řízena rizika likvidity včetně vnitrodenních rizik, a to alespoň jednou ročně;

b) oznámí jakékoli významné změny přijatých opatření uvedených v písmeni a) bezprostředně poté, co takováto významná změna proběhne;

c) předkládá parametry uvedené v čl. 30 odst. 1, a to každý měsíc.

3. Pokud centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb poruší požadavky tohoto nařízení nebo pokud hrozí, že tyto požadavky poruší, a to i v krizovém období, neprodleně to oznámí příslušnému orgánu a poskytne mu podrobný plán pro včasné obnovení souladu.

4. Dokud není obnoven soulad s požadavky tohoto nařízení a nařízení (EU) č. 909/2014, centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb hlásí ty položky uvedené v odstavci 2, které jsou relevantní, alespoň denně, a to do konce každého obchodního dne, pokud příslušný orgán nepovolí nižší četnost podávání zpráv a delší lhůtu pro podávání zpráv s ohledem na individuální situaci centrálního depozitáře – poskytovatele bankovních služeb a rozsah a složitost jeho činností.

Pododdíl 5

Zveřejňování informací

Článek 40

Zveřejňování informací

Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb každoročně zveřejňuje ucelené kvalitativní prohlášení, v němž popíše, jak jsou měřena, sledována a řízena rizika likvidity včetně vnitrodenních rizik likvidity.

Pododdíl 6

Závěrečná ustanovení

Článek 41

Přechodná ustanovení

1. Centrální depozitář – poskytovatel bankovních služeb určí významné měny podle čl. 36 odst. 8 písm. b) bodu ii) dvanáct měsíců poté, co získal povolení k poskytování bankovních doplňkových služeb.

2. Během přechodného období dvanácti měsíců uvedeného v odstavci 1 centrální depozitáři – poskytovatelé bankovních služeb uvedení ve zmíněném pododstavci určí významné měny podle čl. 36 odst. 8 písm. b) bodu ii) tak, že zohlední oba tyto body:

a) dostatečně velký poměrný podíl každé měny na celkové hodnotě vypořádání provedeného centrálním depozitářem dle pokynů k vypořádání ve vztahu k platbě vypočtené za období jednoho roku;

b) dopad nedostupnosti každé z měn na hladké fungování operací centrálních depozitářů – poskytovatelů bankovních služeb v rámci široké škály potenciálních stresových scénářů uvedených v článku 36.

Článek 42

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 11. listopadu 2016.

Za Komisi

předseda

Jean-Claude JUNCKER

PŘÍLOHA

Scénáře týkající se likvidace nebo restrukturalizace činností

1. Situace, kdy centrální depozitář není schopen získat nový kapitál ke splnění požadavků uvedených v čl. 47 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014, se považuje za spouštěcí faktor restrukturalizace činností centrálního depozitáře („restrukturalizace“), pokud by události popsané v tomto scénáři nebránily centrálnímu depozitáři nadále provozovat vypořádací systém podle bodu 3 oddílu A přílohy nařízení (EU) č. 909/2014 a poskytovat alespoň jednu další základní službu uvedenou v oddíle A přílohy nařízení (EU) č. 909/2014.

2. Situace, kdy centrální depozitář není schopen získat nový kapitál ke splnění požadavků stanovených v čl. 47 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014, se považuje za spouštěcí faktor likvidace centrálního depozitáře („likvidace“), pokud by události popsané v tomto scénáři centrálnímu depozitáři bránily v naplnění definice uvedené v čl. 2 odst. 1 nařízení (EU) č. 909/2014.

3. Scénáře podle čl. 7 písm. a) musí obsahovat následující posouzení:

   a) v případě restrukturalizace posoudí centrální depozitář očekávaný počet měsíců potřebný pro zajištění řádné restrukturalizace činností;

   b) v případě likvidace předpokládaný počet měsíců potřebný k likvidaci.

4. Scénáře musí být úměrné povaze podnikání centrálního depozitáře, jeho velikosti, propojenosti s dalšími institucemi nebo s finančním systémem, modelu podnikání a financování, činnostem a struktuře a zjištěným nedostatkům či slabým stránkám centrálního depozitáře. Scénáře musí být založeny na událostech, které jsou mimořádné, ale možné.

5. Při navrhování scénářů musí centrální depozitář splnit oba tyto požadavky:

   a) události, které scénář předpokládá, hrozí způsobit restrukturalizaci činností centrálního depozitáře;

   b) události, které scénář předpokládá, hrozí způsobit likvidaci činností centrálního depozitáře.

6. Plán zajišťující řádnou likvidaci nebo restrukturalizaci činností centrálního depozitáře uvedený v čl. 47 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) č. 909/2014 zahrnuje všechny následující scénáře („události specifické pro daný subjekt“):

   a) selhání významných protistran;

   b) poškození dobrého jména instituce nebo skupiny;

   c) závažný odliv likvidity;

   d) nepříznivý pohyb cen aktiv, vůči nimž má daná instituce nebo skupina převážné expozice;

   e) závažné úvěrové ztráty;

   f) závažná ztráta následkem operačního rizika.

7. Plán zajišťující řádnou likvidaci nebo restrukturalizaci činností centrálního depozitáře uvedený v čl. 47 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) č. 909/2014 zahrnuje všechny následující scénáře („systémové události“):

   a) selhání významných protistran s dopady na finanční stabilitu;

   b) pokles dostupné likvidity na mezibankovním úvěrovém trhu;

   c) zvýšené riziko země a všeobecně odliv kapitálu z významné země, kde instituce či skupina působí;

   d) nepříznivý pohyb cen aktiv na jednom nebo několika trzích;

   e) makroekonomický útlum.